

اداره خانه سی :

قطعه بخشیه بازاری صاحبگیر خاندانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستوروولوس د. خریسیدیس

Ασπασία

Τὸ σῆματόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΥΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΒΗΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικὸς ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικὸς ἔτησίᾳ φρ. 10
ἑξάμην. » 20 | ἑξάμην. » 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικὸς ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικὸς . . . φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

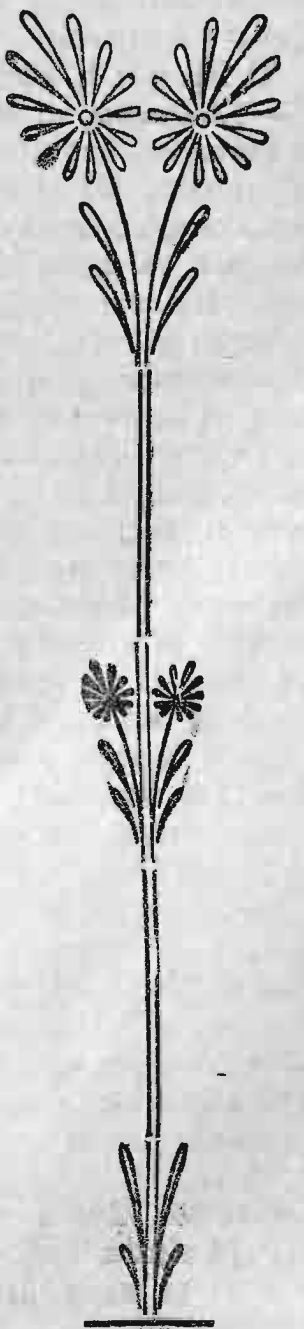
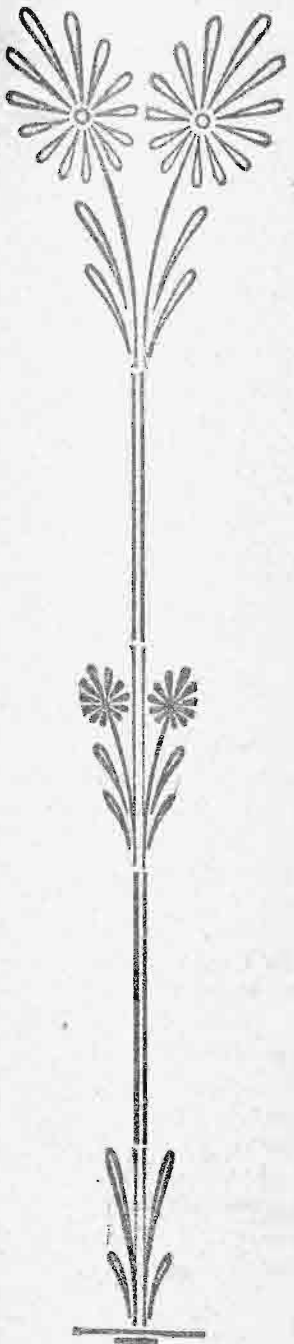
ΠΡΟΚΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.



Ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά.



ΘΡΗΣΚΕΙΑ

— ΑΦΕΩΝΤΑΙ ΣΟΙ

Τους Γραμματείς της εποχής εκείνης, τους παρόντας κατά την σκηνήν της θεραπείας του παραλυτικού, εξένισε του Χριστού ή φράσις αὐτή, δι' ἧς ὁ θεάνθρωπος ἔλυε τὰς ἀμαρτίας ἐκείνου, τὸν ὁποῖον πρὸς θεραπείαν κατεβίβασαν ἐκ τῆς στέγης πρὸ τῶν ποδῶν του.

Χριστιανοὶ ἡμεῖς, βεβαίως δὲν θὰ κατατριβώμεν εἰς τὰς ἀκαιρολογίας κατὰ πόσον τὸ δικαίωμα τοῦ ἀφιέναι τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀνθρώπων εἶχεν ὁ Χριστὸς ὡς Θεός, ἀλλὰ μάλλον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς, ὡς οἱ Γραμματεῖς, σταματώντες λέξεως, θὰ ἐρευνήσωμεν τὸν λόγον, δι' ὃν ὁ μέγας διδάσκαλος ἤρξατο τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ, ἐξαγγέλλων τὴν φράσιν :

— Τέκνον, ἀφείωνται σοὶ αἱ ἀμαρτίαι σου.

Βεβαίως ἡ φράσις αὐτὴ ὑπῆρξε σκόπιμος καὶ περισσότερον ἢ ὅσον τὴν ἀντελήφθησαν οἱ παρεστῶτες βαθεῖα. Δὲν ἐλέχθη οὔτε ἐν εἴδει κόμπου καὶ καυχισιολογίας, οὔτε, ἵνα ἐκδηλώσῃ ἰσχὺν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῆς ἀφέσεως αὐτῶν. Ἡ σημασία τῆς ἦτο βαθυτέρα.

Πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Χριστοῦ ἔκειτο ἀδρανῆς ὁ παραλυτικὸς ἐπὶ τοῦ κραδάτου, οἱ παρεστῶτες κατέκλυζον τὸν οἶκον μέχρι καὶ τῆς εἰσόδου του, ἀναμένοντες κήρυγμά τι ἐκ τῶν χειλέων τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Οὗτος τοῖς τὸ ἔδωσε, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ προκειμένου ἀσθενοῦς, μὲ δύο λέξεις, εἰπὼν τὸ σκανδαλίσαν τὰς διανοίας τῶν Γραμματέων: « Ἀφείωνται ».

Ὁ Χριστὸς δι' αὐτοῦ περίπου μᾶς λέγει :

— Ἄνθρωποι, αἱ νόσοι, αἱ κακοδαιμονίαι, αἱ δυστυχίαι, ὑπὸ τῶν ὁποίων βλέπετέ τινας νὰ σταίνωσι, δὲν εἶναι τι ἄλλο, παρὰ συνέπεια καὶ ἀποτέλεσμα σφαλμάτων καὶ ἀμαρτημάτων, τὰ ὁποῖα διεπράχθησαν ὑπ' αὐτῶν ποτέ. Βλέπετε προῶπως γηράσκοντας ἀνθρώπους, βλέπετε ἀσθενείας καὶ ἀδυναμίαν ἐπιμόνως ἐμφανιζομένην εἰς τοὺς ὀργανισμούς, παρὰ τὸ ποσὸν τῶν ἐτῶν τῆς ἡλικίας. Μὴ ἐκπλαγῆτε· ἀποβλέψατε εἰς τὴν νεότητά ἐκείνην καὶ θὰ ἴδετε, ὅτι ἦτο μεστὴ πάσης καταχρήσεως, πλήρης ἀναισχυντιῶν, κατὰφορτος παραπτωμάτων πρὸς πάντα νόμον φυσικὸν ἢ ἠθικόν. Φρονεῖτε, ὅτι ἡ τοιαύτη διαγωγή θέλει μείνει ἀτιμώρητος; Ἐχετε πρὸ ὑμῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ παραλυτικοῦ τούτου τὸ εἶδος τῆς δικαίας τιμωρίας.

Καὶ ὁ Χριστὸς ἐπάγεται :

— Ἴνα ἀπαλλαγῇ ὁ ἀνθρώπος αὐτῶν, ἡ συμπτωματικὴ θεραπεία δὲν ὠφελεῖ. Ἀπομακρύνετε τὰ αἰτίαι καὶ τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἐκλείψωσιν· ἀποσπάσατε τὸν πυσφόρον θύλακον καὶ ἡ ἐκροή τοῦ πύου θὰ παύσῃ. Εἶναι ἀνάγκη πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ νὰ ἀποβλέψῃ ὁ ἰατρὸς πρὸς τὴν ἀπωτέραν αὐτοῦ πηγὴν, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θέλων νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν παραλυτικὸν τούτον τῆς νόσου του, ἀνατρέχει πρὸς τὰς ἀφορμὰς τῆς.

Αὐτὰ μᾶς λέγει ὁ Χριστὸς μὲ τὸ « ἀφείωνται »· θὰ εἴμεθα ἀρά γε τόσοι πεπωρωμένοι, ὥστε νὰ τὰ παρίδωμεν;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Μαζὶ μὲ τὴν δειλὴν καὶ συνεσταλμένην βιο-
λέτταν καὶ τὴν θυσανωτὴν μιμῶζαν, ἡ μαργαρίτα
προβάλλει τὰς ἡμέρας αὐτὰς, γλυκὺς προύγγελος
τοῦ ἔαρος καὶ τῆς εἰδίας.

Ὡραῖον ἄνθος.

Τὰ μικρὰ, τὰ λευκὰ πέταλα, ποῦ περιβάλλουν
τὴν ποδὴν καρδίαν τῆς, σχηματίζουν περὶ αὐτὴν
ἓνα λευκὸν στέφανον καὶ τὴν κάμνουν νὰ παρέχῃ
εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ γοητευτικώτερον θέλητρον
καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ἠδυτέραν ἀπόλαυσιν.

Ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἐξανθήσῃ, εἴτε μέσα εἰς
ἐν ἀπέραντο λιβάδι, εἴτε ἐπάνω σὲ κάποια γηραῖα
ράχι βουνοῦ, δίδει ἓνα στολισμὸν ἰδιαίτερον καὶ
σκορπιζει τὴν χαρὰν, συμβολίζουσα τὴν νεότητά.

Εὐέλπι ἄνθος.

Προτοῦ ἀκόμη στραφῆ ὁ χειμὼν καὶ παραδόσῃ
εἰς τὸ ἔαρ τὴν κυριαρχίαν τῆς γῆς, προτοῦ ἀκόμη
τὰ ψυχὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἀτμόσφαιραν, καὶ ἐνῶ
καίει εἰς τὰ σπύτια ἡ θερμότης, ἡ μαργαρίτα
ἐμφανίζεται, ὡς λευκίμων ἄγγελος, νὰ μᾶς ἐξαγ-
γεῖλῃ, ὅτι τὸ ἔαρ μὲ τὰς καλλονὰς του, μὲ τὰς
ἀρμονίας του, μὲ τὴν μεγαλοπρέπειάν του, ἐρχε-
ται, πλησιάζει.

Καὶ τὴν ἀγγελίαν αὐτὴν μᾶς τὴν ψάλλει εἰς ἓνα
ἰδιαίτερον μυστικὸν ρυθμὸν, ὅταν τὸ χαριτωμένο
αὐτὸ λουλουδάκι τῶν ἀγρῶν κινή ρυθμικὰ τὴν
λευκὴν περιβολὴν του, καὶ σχηματίζῃ κυμάτια
φωτὸς καὶ γαλήνης.

Δὲν ἔχει τὴν ἀκίνητον λευκότητα τῆς χιόνος·
διαστειζόμενον ὅπου τὴν χρυσὴν ἐκείνην καρδουλίαν
του μὲ τὸ πλαίσιον τῆς χλόης, ποῦ ἀφίει γύρω,
δίδει εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ λιβάδια τὴν μικρο-
σκοπικὴν ὄψιν χιονοσκεπῆς ἐκτάσεως μετὰ μα-
κρὰν ἠλιόλουστον ἡμέραν. Αἱ ἀκτίνες τῆς θερμό-
τητος καὶ τοῦ φωτός, ποῦ ἔλυσαν τὰ λεπτότερα
στρώματα τῆς χιόνος, κάμνουν, ὥστε νὰ προβάλλουν
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ρογμὰί, ὑπὸ τὰς ὀνοίας ἐμφανίζεται
ἡ πόα, ἡ χλόη, ἡ κάκτος. Πεδιάς, ποῦ εἶναι
κατάστικτος μαργαριτῶν, τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν
προξενεῖ, τὴν ἐντύπωσιν τοῦ φυγαδευμένου χει-
μῶνος καὶ τῆς ἐπερχομένης βασιλείας τοῦ ἔαρος.

Ἄνθος τῶν ἐρωτευμένων.

Πρὸς αὐτὸ ἀπέβλεψε κάθε νεαρὰ καρδία, εὐθύς
ὡς ἠσθάνθη τοὺς χαρακτηριστικούς τοῦ ἐρωτος
παλμούς καὶ πρὸς αὐτὸ κατέφυγε κάθε ἀνήσυχος
πόθος.

Ἄν ὅλα τὰ ἄνθη, ψυχὰι καθυστερήσασαι ἐν τῇ
δημιουργίᾳ, εἶναι προσφιλῆ εἰς τοὺς ἐρῶντας, ἂν
καθὲ ἐν ἐξ αὐτῶν εἴμπορῆ νὰ στολίσῃ τὴν εἰκόνα
τῆς προσφιλοῦς ὑπάρξεως, ἡ μαργαρίτα, ἐνῶ πρω-
τεύει εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης, εἶναι ταῦτα-
χρόνος καὶ τὸ παρήγορον μαντεῖον, πρὸς τὸ
ὁποῖον ἀπηθύνθη κάθε ἐρωτυλὸς ψυχῆ.

Ποῖος καὶ ποῖα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ τοῦ
μεγαλεπρεποῦς αἰσθηματος εἴτε μόνος, εἴτε εἰς τὸ
πλευρὸν τῆς λατρίας του, δὲν ἀπεφύλλισε μὲ
παλμούς, μὲ ἀνησυχίαν, μὲ συγκίνησιν ἐν πρὸς ἐν
ὅλα τὰ λευκὰ πέταλα τοῦ ἀνθους αὐτοῦ, διὰ νὰ
μάθῃ ἀπὸ τὴν σιγῆν ἐτυμγορίαν του, διὰ νὰ
ἀποκαλύψῃ ἀπὸ τὸν χρησὸν του τὸ βάθος τῆς
ἀνθρωπίνης καρδίας, ἡ ὁποία κρύπτει τὸ μυστή-
ριον καὶ περιβάλλει μὲ πυκνὸν πέπλον ἐν αἰσθημα;

Ἄνεκαθεν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχῆ, ἀνήσυχος καὶ
πλήρης ἀμφιβολίας, ἐπεχείρησε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ
μυστήριον, τὸ ἔπειον τὴν περιβάλλει· τὸ ἀνθρώ-
πινον πνεῦμα δὲν ἔπαυσε νὰ ἐρωτᾷ καὶ νὰ ἐξι-
χνιάζῃ τὰ πάντα. Ἡ ἀρχαιότης κατέφευγεν εἰς τὰ
μαντεῖα, τοὺς οἰωνοὺς καὶ τοὺς καπνοὺς τῶν ἀνα-
θυμιάσεων, ἡ θρησκοληψία τοῦ μεσαίωκος ἐζήτη
τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστηρίου εἰς τὰ θαύματα καὶ
τὰ θαυμάσια αἰδωλα, ἡ ἐπιστήμη, μὲ τὸ τηλε-
σκόπιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸν διαβήτην εἰς
τὴν χεῖρα, ἐνόμισεν, ὅτι ἐπρεπε ν' ἀπευθυνθῇ

πρὸς τὰ ἄστρα, καὶ ἡ ποιήσις, διὰ τὴν ἐξήγησιν
τοῦ ἰδίου μυστηρίου, ν' ἀφεθῆ ἐπὶ τῶν πτερόγων
τολμηροῦ πηγάσου.

Ἄλλ' ματαίως ὁ ἐπιστήμων, καθὼς καὶ ὁ ποιη-
τῆς, τόσοι ὁ θρησκοληψτος τοῦ μεσαίωκος, ὅσον
καὶ ὁ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιότητος, κουρασμένοι,
ἐξηνελημένοι, ἐπιστρέφουν, χωρὶς ν' ἀποσπάσουν
οὔτε ἐν ῥάκος πέπλον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον τὸ μυστή-
ριον κρύπτεται καὶ τὸ ἀγνωστον περιβάλλεται.

Ἡ ἐρωτευμένη ψυχὴ δὲν ἠκολούθησε κανένα ἐκ
τῶν δρόμων ἐκείνων. Καὶ αὐτὴ ἐπόθησε νὰ μάθῃ
τὸ μυστήριον τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ νὰ
ἐξιχνιάσῃ τὰ ὀληθῆ βάθη τοῦ αἰσθηματος. Ἀπη-
θύνθη δι' αὐτὸ εἰς τὸ λευκόχρυσον ἄνθος τοῦ
ἔαρος. Ἡ μαργαρίτα προσεφέρθη εἰς τὰς χεῖρας
τοῦ ἐρωτευμένου τὸ θῦμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ
τοῦ ἐπισφραγίσῃ τὴν πίστιν καὶ θὰ τοῦ ἐμπεδώσῃ
τὸν ἔρωτα.

Ἡ μαργαρίτα διὰ τὸν ἐρωτευμένον ὑπῆρξεν
ὄ,τι τὸ μαντεῖον διὰ τὸν οἰωνοπόλον, ὄ,τι ἡ ἐρευ-
να διὰ τὴν ἐπιστήμην, ὄ,τι ἡ φαντασία διὰ τὸν
ποιητὴν. Ὑπῆρξεν ἴσως καὶ κατὰ τούτων πλεό-
τερον ἀκρίμη.

Ἡ μαντικὴ δύναμις τοῦ ἀνθους τούτου συν-
δέεται μὲ μίαν συμπαθεῖ παράδοσιν.

Μία νέα — κόρη θελατικὴ κάποιου εὐγενοῦς —
ἠγαπᾶτο μ' ἓνα ἀπέλιδα ἔρωτα ἀπὸ ἓνα νέον,
συνεσταλμένον καὶ δειλόν, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ τὸ
γινώσκῃ.

Ὁ νέος δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκμυστηρεῖ τὸ αἰ-
σθημὰ του εἰς τὴν κόρην, καὶ ἤρκειτο νὰ περι-
πατῆ εἰς τοὺς κήπους τοῦ μεγάρου τῆς καὶ ἐκεῖ
μονολογῶν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ πρὸς τὰ ἄνθη τὸ
αἰσθημὰ του, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφλόγιζε τὴν καρ-
δίαν.

Τὰ ἄνθη μόνον τὸν ἤκουον· μεταξὺ τῶν ἀνθῶν
αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ μαργαρίται.

Μίαν ὥραϊαν δειλὴν ἡ κόρη καταβαίνει εἰς τὸν
κήπον, διὰ νὰ περιπατήσῃ, φθάνει ἐκεῖ, ὅπου
ἐφύοντο αἱ μαργαρίται, κόπτει μίαν ἐξ αὐτῶν καὶ
παίζουσα μὲ τὸ μικρὸν ἄνθος τοῦ ὁπέσσα ἐν
πρὸς ἐν κάθε λευκὸν πέταλον. Ἄλλ' εἰς κάθε μά-
δημα τοῦ ἀνθυλλίου αὐτοῦ μία λεπτὴ φωνὴ ἠκούετο
νὰ λέγῃ πρὸς τὴν κόρην :

— Σὲ ἀγαπᾷ, σὲ ἀγαπᾷ, σὲ ἀγαπᾷ...

Ἡ νεανὺς ἠπόρησεν ἡ φωνὴ ἐξήρχετο ἀληθινὰ
ἀπὸ τὸ ἄνθος. Στρέψε τὰ βλέμματά τῆς γύρω.
Οὐδένα βλέπει... Ἄλλ' ὄχι, εἰς τὸ βάθος τοῦ
κήπου, ἀγάμεσα εἰς δύο ἀίθισμένους θάμνους,
ἦτο ὁ νέος...

Τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸν ἔρωτα ἐγένετο. Ἡ
μαργαρίτα διηρμήνευσεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς κό-
ρης ἐκεῖνο, ποῦ τὸ συνεσταλμένον στόμα τοῦ νέου
δὲν ἐτόλμα νὰ εἰπῇ, τῆς ἐξμυστηρεῖ τὴν ἀγά-
πην του...

— Μαργαρίτα, ὦραῖον ἄνθος τῆς πρώτης ἀνοι-
ξεως, γλυκὺ μαντεῖον τῶν ἐρωτευμένων καρδιῶν,
ὅταν τὰ ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς ἀμφιβολίας
τρέμοντα δάκτυλα ἐκείνων σὲ ἀποφυλλίζον, διὰ
νὰ μάθουν τὸ μυστήριον τῆς ἀνθρωπίνης καρ-
δίας, ψάλλε εἰς αὐτοὺς τὴν παρήγορον διαβεβαίω-
σιν τῆς ἀγάπης, βαυκαλίσε τοὺς μὲ γλυκὰ ὄνειρα,
καὶ θὰ πνευσε τὸ πνεῦμά των μὲ τρυφερὰς ἑλπίδας.
Μὴ εἰπῆς ποτε εἰς ἐκείνην, ὅτι ἐκείνος, τὸν ὁποῖον
ἀγαπᾷ, δὲν αἰσθάνεται τίποτε δι' αὐτήν, οὔτε εἰς
ἐκείνον, ὅτι ἡ κόρη τῶν ὄνειρων του μένει δι'
αὐτὸν ἀδιάφορος. Τραγοῦδα πάντοτε τὸ ἄσμα τῆς
ἀγάπης, εἴτε ὅταν εἶναι πραγματικότης, εἴτε ὅταν
εἶναι χίμαιρα. Μὴ διστάσῃς νὰ εἰπῇς καὶ ἐν ψευ-
δος. Τὸ γνωρίζεις, τὸ ψεῦδος εἶναι πολλάκις γλυ-
κύτερον καὶ προτιμώτερον ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν.

Θ. Κ. Μ.



Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

— Τὸ κατ' ἐμέ, οὐδέποτε πιστεύω εἰς τὴν τιμώ-
τητα ἐκείνου, ὅστις εἰς μίαν περιστάσιν εὐκνή-
ποτε ἐδείχθη ἄτιμος, εἶπεν ὁ φίλος μου, ἐνῶ ἐκα-
θήμεθα συνομιλοῦντες εἰς τὸ καπνιστήριον τῆς
ἐπαύλας του.

— Ποτέ; ἠρώτησα.
— Οὐδέποτε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἐμφαντικῶς.
— Σκέφθητι ὁμως, προσέθηκα ἐγώ, ὅτι ὑπάρ-
χουν περιστάσεις, καθ' ἃς τὸ ὀποτέλεσμα δικαιο-
λογεῖ τὰ μέσα.
— Αὐτὸ εἶναι μία καθ' ἑσέ σοφιστεία, ἀπήντησεν
ἐκεῖνος μετὰ ποιᾶς τινος ἀνυπομονησίας.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς συνομιλίας, εἰσῆλθε
καὶ ἕτερος φίλος. ὁ διευθυντὴς μιᾶς ἐπιτοπίου τρα-
πέζης. Ὅτε δὲ οὗτος ἐκάθησε καὶ ἤναψε τὸ σιγάρον
του, ἀπανελάβωμεν τὴν συνδιάλεξιν, ἐπικαλεσθέντες
καὶ τούτου τὴν γνώμη.

— Ἄν δὲν σὰς πειράξῃ, εἶπε, θὰ σὰς διηγηθῶ
μῖαν ἱστορίαν, ἣ ὁποία σχεδὸν ὁμοιάζει μὲ τὸ ὑπὸ
συζήτησιν θέμα :

Πρὸ εἴκοσι περίπου ἔτων, εἰς τὰ μηχανουργ-
νεῖα μεγάλης τινὸς πόλεως, ἐν παιδίον, τὸ ὁποῖον
ἂς ὀνομάσωμεν Ἀλφρέδον, εἰργάζετο εἰς ἓνα σιδη-
ρουργάν. Τὸ παιδίον τοῦτο ἦτο φρόνιμον καὶ ἐργα-
τικόν, πάντοτε δὲ προθύμον νὰ μανθῶν τὰ πάντα.
Ἡ μήτηρ του ἦτο χήρα, τὸ παιδίον δὲ ἐκεῖνο, τὸ
μόνον ἀπομείναν ἐξ ἄλλων ἔξ, ἦτο ἡ μόνη τῆς παρη-
γορία. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, ὁ βίος
τῆς ἦτο πολὺ θλιβερός. Ἡ ἐνδεικία ἠνέφερε τὴν
θύραν καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀποκομί-
σασα ἐπὶ τῶν σκελετωδῶν ὄμων τῆς διάφορα ἀπο-
θησαυρισμένα ἀντικείμενα.

Τὸ παιδίον ἐν τούτοις εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ἐργα-
σθῆ θὰ ἐκέρδιζεν ἀρκετά, ὥστε νὰ διατηρήσῃ
τὴν μητέρα του ἐν σχετικῇ ἀνέσει καὶ ν' ἀντικα-
ταστήσῃ καὶ τὰ πράγματα, ἅτινα ἐκεῖνη ὡς ἐκ τῆς
ἀνάγκης εἶχεν ἀπολέσει.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις ἐξηρτῶντο ἀπὸ τὰ βι-
βλία του.

Μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν ὁ Ἀλφρέδος ἤρχισε νὰ
μελετᾷ, δανεζόμενος βιβλία παρὰ διαφόρων.

Εἶχε τὸσο εὐφροσυνῆ μετὰ τὰ περὶ προαγωγῆς του
σχεδία του, ὥστε ἡ ὄλεσεν αὐξάνουσα ἀδυναμία
τῆς μητρὸς τοῦ διέλαθε τὴν προσοχήν.

Ἄμα ὁ Ἀλφρέδος ἱφθίσεν εἰς ἡλικίαν δαμα-
πέντε ἔτων, ἡ ἐβδομαδιαία μισθοδ. σία του ἦτο
ὀγδοήκοντα ὡς ἔγγιστα γρόσια· ἐκ τούτων ἐπλή-
ρως τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας, τὰ ὑπόλοιπα δὲ μάλιστα
ἐπὶσηκουν πρὸς συντήρησιν καὶ τῶν δύο τῶν.

Μετὰ μακρὰν ἐργασίαν, ὁ Ἀλφρέδος, μίαν τῶν
τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ἀπριλίου, ἀφῆκε τὰ βι-
βλία του κλειστά καὶ ἐξῆλθε.

— Δὲν θ' ἀργήσω πολὺ, μητέρα, τῆ εἶπεν, ἐνῶ
ἐφόρει τὸν πῖλόν του.

— Μὴ βιασθῆς, παιδί μου, τῶ ἀπήντησεν ἐκεῖνη
ὁ περίπατος θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Ἀλφρέδος ἐπέστρεψεν οἶκος
μὲ τὸ μεδίαμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὰς χεῖράς του
πλήρεις ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ.

— Κύτταε, μητέρα...
Καὶ αἱ λέξεις ἐσβέσθησαν εἰς τὴν γλώσσάν του.

Ἡ χήρα κατέκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ
Ἀλφρέδος ἄμα τῆ θῆα ἐπέταξε τὰ ἀνθη χαμαὶ καὶ
ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ὅπως τὴν ἀγείρωσιν.

Ἄλλ' ἦτο νεκρὰ.
Ὁ ἀρμόδιος ἀνάκριτῆς, ἐπιληφθὲς ἐξετάσας,
λόγῳ τοῦ αἰφνιδίου τοῦ θανάτου, ἀπεφάνητο, ὅτι
τὸ παιδίον ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς
ἐνορίας του πρὸς ταφὴν τῆς μητρὸς του.

Τὸ ὄρφανὸν παιδίον ἠρρυθρίασεν ἅμα τῶ ἀκού-
σασα καὶ εἶπε τραυλίζον :

— Ὅχι, δὲν τὴν ἀγαποῦσα τόσο λίγο τὴν μη-
τέρα μου, ὥστε ν' ἀφήσω νὰ τὴν θάψῃ ὁ κόσμος·
ὅσον καιρὸ ἦτανε χήρα, δὲν ἐζήτησε κανενὸς
βοήθεια, καὶ τώρα... ὦ! κύριε, αὐτὸ ποτὲ δὲν
θὰ γίνῃ.

Μετὰ μικρὸν ὁ Ἀλφρέδος ἐκρούε τὴν θύραν τοῦ
γραφείου τοῦ ἐργαστασίου, ὅπου εἰργάζετο.

— Ἐμπρός, ἐφώνησεν ὁ διευθυντῆς, ἀπαντῶν
εἰς τὸν δειλὸν τύπον.

Τὸ παιδίον εἰσῆλθε, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐξηκολούθει
νὰ γράφῃ.
Ὁ Ἀλφρέδος ἀνέμειναν ὀλίγον, μεθ' ἐτόλμησε
νὰ δεῖξῃ, ὅτι εὐρίσκατο ἐκεῖ.

— Ἐἴν μπορῆτε, κύριε... ἤρχισε διστακτι-

κῶς, ἅμα ὡς ὁ διευθυντῆς ἀνέβλεψεν ἀπὸ τῆς γρα-
φῆς του.

— Τί ἐνοεῖς μ' αὐτὴν τὴν προσποιημένη πονη-
ρία σου;

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλφρέδου ἐγένετο καταπόρ-
φυρον καὶ ἤρχισε νὰ στριφογυρίσῃ νευρικῶς τὸν
πῖλόν του.

— Παρακαλῶ, κύριε, ἤθελα νὰ σὰς ἐρωτήσω...,
ἤθελα νὰ σὰς ζητήσω...

— Τίποτε, ἐκραύγασεν ὁ διευθυντῆς.

— Ἡ μητέρα μου ἀπέθανεν, ἐκραύλισεν ὁ Ἀλ-
φρέδος.

— Αἶ, καὶ ὅστερα ;

— Ἄχ! κύριε, ἤθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ
μοῦ δώσετε μπροστὰ ἐνὸς μηνὸς μισθόν.

— Ὅστε παντᾶρα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Θὰ ἐργασθῶ τιμῶς, γὰ νὰ τὰ βγάλω, κύριε.

— Ἐσφορτώσου με, παιδί μου, ἀπ' ἐδῶ, ἐκραύγα-
σεν ὁ διευθυντῆς, καὶ πῆγαινε ἄλλου νὰ τὰ ἐξοι-
κονομήσῃς.

Αἱ ἐλπίδες τοῦ Ἀλφρέδου διεψεύδοντο· τί ἄλλο
ἠδύνατο νὰ κάμῃ;

Ἀφοῦ ἐπ' ἀρκετὸν ἀκόμη ἐβασάνισεν ἑαυτόν,
μετέβη εἰς ἐνὸς φαρμακοποιῦ νὰ ἐρωτήσῃ καὶ τῶ
πρωταίην μερικῶς ὄρους.

Οὗτος ἐδέχθη νὰ ἐπιμεληθῇ τῆς κηδείας, ἂν
ἐλάβαινε προκαταβολὴν δύο λιρῶν, τὰ δ' ὑπόλοιπα
εἰς ἐβδομαδιαίας δόσεις.

Οὐδέποτε, πιστεύω, παιδίον νὰ εὐρέθη εἰς
τοιαύτην ἀμηχανίαν.

Δύο λίρας ἐντὸς 24 ὥρων!

Αὐτὴ λοιπὸν ἦτο ἡ ἀνταπόδοσις τῶν τόσων
καπναχιῶν, τὰς ὁποίας ἡ μήτηρ του εἶχεν ὑποστῆ
χάριν αὐτοῦ!

Ἐκεῖνη, ἡ ὁποία τόσον εἶχεν ὑποφέρει, τόσον
εἶχεν ἐργασθῆ, νὰ ταφῇ ὡς ἐπαῖτις!

— Ποτὲ δὲν ἐζήτησε βοήθειαν ἀπὸ τὴν ἐνορίαν,
ἐνόσφ εἶχε, καὶ τώρα, ποῦ εἶναι πεθαμένη καὶ δὲν
μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε, νὰ τὴν ἀφήσω εἶσαι;

Ἡ καρδιά του ἐπαλλε βιαίως, ἐνῶ διήρχετο τὰς
ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Ἐξῶθεν τῶν προθηκῶν ἐνὸς ἐμπορικοῦ κατα-
στήματος, ἦτο τόσον πυκνὸν τὸ πλήθος, ὥστε τῶ
ἦτο ἀδύνατον νὰ περάσῃ, καίτοι ἐβιάζετο νὰ ἐπι-
στρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Δύο κυρίαὶ ἐκ τῶν τοῦ πλήθους, ὄπισθεν τῶν
ὁποίων εὐρίσκατο, ἐγάλων συνομιλοῦσαι καὶ ἡ
ὀμιλία τῶν ἐφθασε μέχρι τῆς ἀκοῆς του.

— Θὰ ἔμπω μέσᾳ νὰ κάμω μερικὰς ἀγοράς;
εἶπεν ἡ μία κόρη εἰς τὴν φίλην τῆς· ἡ ἀλήθεια
εἶναι, ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, ἀλλὰ
ἐκεῖνα τὰ μανδήλια μὲ τὸ κέντημα μοῦ πτύπη-
σαν στὸ μάτι, θὰ πάρω δὲ καὶ λίγη κορδέλλα καὶ
κορδόνι.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω χρήματα μαζί μου καὶ δὲν θ'
ἀγοράσω τίποτε.

— Ἐγὼ ἔχω ἑπτὰ λίρας ἐν ὄλφ. Δύο λίρας
ἔβαλα στὴν τσέπη μου, ἓνα δὲ γραμματίον τῶν
πέντε λιρῶν τὸ ἔχω μὲ τὴν διευθύνσιν μου ἐντὸς
φακέλλου, ὅπως τὰ στείλω εἰς τὴν ἐσοχικὴν πόλιν,
διότι θὰ φύγω αὐρῖαν δι' ἐκεῖ, διὰ νὰ μείνω λίγας
ἡμέρας.

Ταῦτα λέγουσα, ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλά-
κιόν τῆς, ἵνα βεβαιωθῇ, ὅτι ἦτο κάτοχος τοῦ ἀνω-
τέρου πσοῦ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀλφρέδου ἠκολούθησαν τὴν
χεῖρα ἐκείνην, ἡ δὲ καρδιά του ἀνῆλθεν εἰς τοὺς
δακτυλοὺς του, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐφάνοντο κατο-
πτριζόμενα τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα νομίσματα.

— Κεντημένα μαντήλια, ποῦ δὲν τῆς χρειάζον-
ται, καὶ κορδέλλα καὶ κορδόνι... καὶ ἡ μάννα μοῦ
χωρὶς φέρτρο!

Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, χάρις δὲ εἰς τὸν συνωστι-
σμὸν τοῦ πλήθους, ἡ χεῖρ τοῦ Ἀλφρέδου διωλί-
σθησεν εἰς τὸ χαῖνον θυλάκιον, δι' ἀστραπιαίας
δὲ ταχύτητος ἐγένετο οὗτος κάτοχος τοῦ ἐν αὐτῶ
περιεχομένου.

Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην, ἀφοῦ προκατέβαλε τὰς δύο
λίρας εἰς τὸν φαρμακοποιόν, διέτρεξε πολὺν δρόμον,
ὅπως ταχυδρομήσῃ τὸν φακέλλον ἐκεῖνον, ὅστις
περιεῖχε τὸ γραμματίον τῶν πέντε λιρῶν πρὸς τὴν
ἐπιγραφομένην, καὶ τὸν ὁποῖον μετὰ τῶν ἄλλων
εἶχεν ὑπεξαιρέσει.

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ἠγόρασεν ὀλίγα λευκὰ
ἀνθη.

— Γὰ τὴν μάννα μου, εἶπε καθ' ἑαυτόν· εἶναι
τὰ τελευταῖα, ποῦ θὰ κερῆσῃ σὰς χεῖρας τῆς.

— Μητέρα μου ἀγαπητῆ, ἐπιθύρησεν ὁ Ἀλφρέ-
δος εἰς τὸ κωφὸν οὖς, ὅτε εἶθηκε τὰ ἀνθη εἰς τὰς
χεῖράς τῆς· ὅ,τι ἕκαστα, τὸ ἕκαστα γὰρ χάρι σου.

Βῆθαις λυγμοὶ τὸν συνεκλόουν, καθὼς παρ-
τήρει τὴν ἡρεμὸν μορφὴν τῆς μητρὸς του· παρσυσθῆς

πάλιν ἐπῆγε πλησίον τῆς καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ
κλαίων :

— Μητέρα μου, ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ τὰ
δώσω πίσω μίαν ἡμέραν· αὐτὸ τὸ ὀρκίζομαι ἐνώ-
πιόν σου. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω ἄλλως. Ἐσῶραις
καλὰ, ὅτι θὰ προτιμώσῃς νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα,
παρὰ νὰ κλέψω μιά πεντάρα γὰ τὸν ἑαυτό μου...
Δὲν εἶμαι κλέπτης... εἶμαι τὸ παιδί σου!

Εἴκοσιν ἐβδομάδας παρῆλθον ἔκτοτε, καὶ ὁ
φαρμακοποιὸς εἶχε λάβει καὶ τὴν τελευταίαν δόσιν
τοῦ χρέους τοῦ Ἀλφρέδου.

Μετὰ δώδεκα ἔτι ἐβδομάδας ἡ νέα ἐκείνη, τῆς
ὁποίας τὸ χρηματοφυλάκιον μετὰ τοῦ περιεχομένου
εἶχον ἐξαφανισθῆ, ἔλαβε μικρὸν δέμα, συνοδευό-
μενον ὑπὸ μιᾶς ἐπιστολῆς.

— Τὸ δέμα τοῦτο, τῆ ἐγραφεν ἡ φίλη τῆς, ἦτις
τὸ ἐστελλεν, ἐρρίφθη διὰ τοῦ παραθύρου, ἀπευθύ-
νεται δὲ εἰς σέ.

— Τί περίεργον πρᾶγμα! ἀνεφώνησεν, ἀναγι-
νώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν ἡ νεάνις, καὶ μετὰ σπου-
δῆς ἔκοψε τὸ σχοινίον τοῦ δέματος. Πῶς!... τὸ
μαντήλι μου... καὶ τὸ παλαιὸ μου πορτιμονέ...
καὶ... ἀλήθεια, μπαμπά... εἶναι δυὸ λίρες μέσα!
Τί σημαίνουν ἀρὰ γε ὅλα αὐτὰ;

— Καὶ εἶσαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι
ἀληθινή; ἠρώτησεν ὁ φίλος μου, μόλις ἐτελείωσεν
ὁ τραπεζῖτης.

— Ἀληθεστάτη, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Καὶ ἐγνώρισες τὸ παιδίον ἐκεῖνο;

— Εὐρίσκαται ἐνώπιόν σας καὶ ὀμιλεῖ, προσέ-
θηκεν ὁ τραπεζῖτης.

(Μετάφρασις) Π. Π.

ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ ΚΑΙ ΡΟΔΟΔΑΦΝΗ

Τῶ φίλφ Α...

Σὲ πλάταις γέρω-γίγαντα πλατάνου θρονιασμένη
μὲ ἀγράμπελη πο' κεί ἴψηλὰ ἀγέρωχα θωροῦσε
μιὰ ροδοδάφνη, κεί σιμὰ στὰ βράχια ριζωμένη,
π' ἀμύριμα τὴν θερμοσιὰ ἡλίου χρυσοῦ ροφοῦσε.

— Δόλιο δενδρὶ, τ' ἀνάστημα τὸ νάνο του προβάλλει
κ' ἔχει κί' αὐτὸ ἀπαίτησι στή γῆ μ' ἐμᾶς νὰ ζήσῃ,
π' ὁ πειὸ μικρὸς ὁ ἀνεμος σὰ σταχὺ τὸ προσβάλλει
καὶ τὸ νερὸ μικρὸ ἀυλακιοῦ μπορεῖ νὰ τὸ λυγίσῃ!

— Ἀγράμπελη περίφανη! Κ' ἐγὼ ἂν τολμῶ νὰ ζήσω,
μόνη κάθε χειμᾶρρ' ὄρη κί' ἀνέμου θ' ἀντικρύσω·
τῆ ρίζα μου γὰ στήριγμα μόν' ἔχω, καὶ γὰ θρόνο
τὸ νάνο μου τ' ἀνάστημα πάν' ἀπ' τὸ χῶμ' ὑμῶν!

Σὺ τὸν πλάταν' ἔχεις θρόνο
καὶ λαλεῖς μ' αὐτὸ τὸ στόμα,
μ' ἂν δὲν εἶχες τέτοιε πλάταις,
θὰ... κυλιοῦσουνα στὸ χῶμα!

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ Μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἀρετῶν εἶναι καὶ
ἡ διάκρισις. Θέσασα κλειδαριά εἰς τὸ στόμα σας
καὶ κρατήσατε τὴν καρδίαν σας ἀσάλευτον.

Ἡ Ὁ φλύαρος εἶναι δάνδρον, τὸ ὁποῖον οὐδένα
παράγει καρπὸν. Λόγος, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε τῶν
χειλέων, δὲν εἶναι δυνατὸν πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ
ὀπίσω.

Ἡ Ὁ δοξομανῆς δὲν μένει ποτὲ εὐχαριστημέ-
νος, οὔτε ἀπ' αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν του.

Ἡ Ὁ βίος τῶν φιληθόνων εἶναι πραγματικῶς
μια βραδεία αὐτοκτονία. Πάντοτε ἐπαληθεύει ἡ
γνώμη, ὅτι ἡ ζωὴ μας δὲν εἶναι βραχεία, ἀλλὰ
διὰ τῶν καταχρήσεών μας τὴν κάμνομεν τοιαύτην.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΘΛΛΑΝΔΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

Ἄν ὑπάρχη εἰς τὸν κόσμον λαός, ὁ ὁποῖος νὰ ἔχη δικαίαν ἀξίωσιν, διότι μὲ κόπον πολὺν ἔγινε κύριος τοῦ πατρῷου ἐδάφους του, ὁ λαὸς οὗτος εἶναι ὁ ὀλλανδικός. Δὲν ἐχρειάσθησαν δι' αὐτὸν μόνον οἱ συνήθεις κατακτητικοὶ εἰς αἷμα καὶ ἄλλας θυσίας ἀγῶνες, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, πολὺ ἀνώτεροι τούτων, κατεβλήθησαν ἐναντίον καὶ αὐτῶν τῶν ἀδαμάστων στοιχείων τῆς φύσεως, τὰ ὁποῖα πολ- λάκις μὲ μεγίστας συμφορὰς ἐδοκίμασαν τελείως νὰ καταστρέψουν τὴν ὀλλανδίαν. Ἄλλ' ἢ θαυμάζο- μένη δραστηριότης τῶν ὀλλανδῶν, ἢ ζηλευτὴ ἀλληλεγγύη καὶ ἢ ἀκάματος ἐργατικότης τῶν ἀπεσώβησαν κάθε τοιαύτην μαύρην καταστροφὴν. Πρὸ ἡμερῶν ἠγγέλθη, ὅτι τὰ τεχνικώτατα ἐν ὀλλανδία προχώματα, καταστραφέντα εἰς κάποιον παρὰ τὸ Ἄμστελλόδαμον μέρος, προὔξενθησαν σο- βαρωτάτην πλήμμυραν, τὴν ὁποίαν καὶ πάλιν προέλαβεν ἡ ἄμεσος ἐπέμβασις τῶν κατοίκων. Μία συνεχῆς ἱστορία τοιούτων παραδειγμάτων ἀξιο- ζήλου ἐνεργητικότητος, ὑποθέτομεν, ὅτι θὰ εἶναι εὐχάριστον ἀνάγνωσμα διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀνά- γνώστους τοῦ «'Απ' Ὄλα».

— Πάλιν κατὰ τῶν στοιχείων.

Τὸ ἐν τρίτον τῆς ὀλλανδίας ἀποτελεῖ παραλίαν χαμηλοτέραν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, μαζὶ δὲ μὲ τὸν ἐκ τούτου φοβερὸν κίνδυνον, οἱ τρεῖς ὀλλανδικαὶ ποταμοὶ Σκάλδης, Μεῦσις καὶ Ρῆνος, μὲ τοὺς πολυαριθμοὺς παραποτάμους των, οὐχὶ σπανίως ἠπειλήσαν μὲ τελείαν καταστροφὴν ὅλην τὴν χώραν, ἐνεκα τῶν βιαιοτάτων πλημμυρῶν των. Ἡ παραλία τῆς Ζεελάνδης, τοῦ κόλπου τοῦ Σουϊδέρη καὶ αἱ ἀπέναντι αὐτῶν πολυαριθμοὶ νῆσοι τῆς Γερμανικῆς θαλάσσης ἔχουν γνωρίση πλείστας τοιαύτας καταστροφάς. Κατὰ τινα φοβε- ρὰν πλήμμυραν εἰς τὴν Ἀρλέμην, τῷ 1840, μετὰ τὴν ἀπερίγραπτον καταστροφὴν τῶν πάντων, παρέμεινεν ἀέραντος λίμνη, μήκους εἰκοσιτεσ- σάρον καὶ πλάτους ἑνδεκα χιλιομέτρων. Τὴν ἀχρη- στον ταύτην ὑγρὰν ἔκτασιν ἢ δραστηριότης τῶν ὀλλανδῶν κατώρθωσε νὰ τὴν ἀποξηράνη καὶ νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς εὐφορωτάτην πεδιάδα, ἐκτάσεως εἰκοσι χιλιάδων ἑκταρίων. Μὲ τὰς πλημμύρας συμπράττει οὐχὶ σπανίως οἱ ὀρητικώτατοι ἀνε- μοι, ἐρημοῦντες τὰς παραλίας καὶ πολλάκις σω- ρεῖοντες τὴν ἄμμον μέχρις ἐξήντα μέτρων ὕψους, εἰς ἕκτασιν ἑξὲς μέχρι δέκα χιλιομέτρων.

Τὸν περιορισμὸν τῆς μανίας τοιούτων φοβερῶν καταστροφικῶν στοιχείων ἔχουν σήμερον κατα- βάλλῃ οἱ ὀλλανδοὶ μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν ὑπο- μονὴν, τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν δραστηριότητά των, ὑπερασπιζόντες τὰ ἀπειλούμενα μέρη μὲ τὰ γιγάν- τια εἰς στερεότητά καὶ τέχνην προχώματα καὶ τοὺς ἀπαραμίλλους ὕδατοφράκτας των, ὅπισθεν τῶν ὁποίων κάθε ὀλλανδός, ἡσυχος πλέον, καλ- λιεργεῖ τὰς ἀπεράντους φυτείας τῶν ζαχαροφόρων τεύτλων καὶ τῶν γεωμήλων του. Καὶ γίνεται ὁ θαυμασμός ἀκόμη μεγαλειότερος διὰ τὴν ὀλλανδι- κὴν ἐπιμέλειαν καὶ τέχνην, ὅταν ἀνολογηθῇ κανεῖς, ὅτι ἢ ὀλλανδία, πεδινὴ καθ' ὅλα χώρα, δὲν παράγει, παρὰ ὀλιγίστην πρὸς τοῦτο ξυλείαν, ἐνῶ ὅλα τὰ ἄλλα πολυποικίλα ὕλικά, ἐκ γρα- νίτου πρὸ πάντων, διὰ τῶν ὁποίων κατασκευά- σθησαν τὰ ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα, παρελήφθησαν ἐκ τῆς Σουηδίας. Σημειώσατε δὲ, ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα ἐκτείνονται πολλάκις εἰς διάστημα δέκα χιλιομέτρων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ ἐξήντα μέτρα εἰς βάθος αὐτῆς. Σπανίως, σπανι- ώτατα, ὅπως συνέβη πρὸ ἡμερῶν, συμβαίνει μερικὴ καταστροφὴ τῶν ἀξιοθαυμάστων αὐτῶν ἔργων, χωρὶς ὅμως, ὅπως βλέπετε, νὰ σημειώσουν ἀπερι- γράπτους καταστροφάς.

— Ἱστορικαὶ πλήμμυραι.

Ἡ ἱστορία τῆς ὀλλανδίας ἀναφέρει συμφορὰς μεγάλας ἐκ τῆς ὀρητικῆς εἰσχωρήσεως τῆς θα- λάσσης εἰς τὴν ξηρὰν κατὰ τὸν δωδέκατον καὶ δέκατον τρίτον αἰῶνα, ὅποτε καὶ διεπλάσθη ὁ σημερινὸς σχηματισμὸς τοῦ κόλπου τοῦ Σουϊδέρη. Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1421 ἀγρία θαλασσοπλήμμυ- ρα κατερῆμωσεν ἑβδομήντα πέντε μεγάλους παρα- λίους συνοικισμούς, προὔξενθησε δὲ τὸν ἐκ πνιγμοῦ

θάνατον εἰς ἑκατὸν χιλ. ψυχάς. Ἡ φρίκη ἦτο ἀπερίγραπτος, ὅπως γράφει ὁ Πέτρος Νόλπε. Τὰ μανιώδη κύματα, ὡς ἐξηγησώμεθα θηρία, κατεδίω- κον τοὺς δυστυχεῖς φεύγοντας. Δὲν μένει καιρὸς δι' οὐδεμίαν προφύλαξιν, διότι ὁ φοβερός ὕψος ὄγκος, ἐν μιᾷ σιγῇ ἀπλώνει τραγικώτατον θάνα- τον. Μὲ τὴν παρέλευσιν ὁμοῦ τῆς πρώτης τρομα- κτικῆς ἐντυπώσεως, οἱ ὀλλανδοὶ παρουσιάζουν εἰκόνα τῶν φρονίμων ἐργατικῶν μηρυμύων. Ὅλοι καὶ ὄλαι σπεύδουν εἰς τὸν τόπον τῆς μαύρης καταστροφῆς καὶ μὲ θαυμασίαν ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν ἀναπτύσσουν πυρετώδη ἐργασίαν διὰ τὴν πρόληψιν κάθε περαιτέρω μεγάλου κακοῦ.

— Ἐπάνω στὰ νερά.

Ἄνάμεσα εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκ τῶν πλημ- μυρῶν ὑγρὰς ἐκτάσεις παρέμειναν παμμέγιστα τεμάχια γῆς, λεγόμενα «πόλδερ», τὰ ὁποῖα, σκε- πασμένα μὲ ἀφθονωτάτην χλόην καὶ ἄλλην πλου- σίαν βλάστησιν, ἀποτελοῦν ἐξοχὸν ὠραιότητος πανόραμα. Ἐπ' αὐτῶν τρέφονται καὶ τὰ φημισμένα ὀλλανδικὰ ζῆα, τῶν ὁποίων τὰ κτηνοτροφικὰ προϊόντα εἶναι περιζήτητα. Γραφικώτατον θέαμα ἀποτελοῦν καὶ οἱ πελώριοι ἀνεμόμυλοι, οἱ ὁποῖοι, προβάλλοντες ἄνωθεν τῆς θελακτικῆς πρᾶσινάδας, συμπληροῦν τὴν ὅλην εὐμορφίαν.

Ἄλλὰ καὶ τὸ λοιπὸν ὀλλανδικὸν ἔδαφος εἶναι πάντοτε ζεοῖμον νὰ παρουσιάσῃ μικρὰν ἢ μεγάλην ποσότητα ὕδατος. Τὴν θεμελίωσιν οἰουδήποτε οἰκοδομήματος κάμνουν πάντοτε ἐπὶ πασσάλων, διότι ἄλλως ἀδύνατον νὰ στερεωθῇ καὶ ἡ ἐλαφρο- τέρα οἰκοδομή. Διὰ τὴν θεμελίωσιν τῶν ἀνακτό- ρων εἰς τὸ Ἄμστελλόδαμον ἐχρησιμοποίηθησαν 15 χιλ. παμμέγιστοι κορμοὶ δένδρων, μεταφερθέν- των ἀπὸ τὰ δάση τῆς Νορβηγίας. Ἐνεκα τούτου ὁ ἔρασμος συνήθιζε νὰ λέγῃ πρὸς τοῦ πληθυ- σμοῦ τοῦ Ἄμστελλοδάμου, ὅτι οὗτος κατοικεῖ ἐπὶ ἀπεράντου δάσους, συγκατεμένου ἐκ δένδρων ξένης χώρας. Ἐπειδὴ δὲ συνέχονται ὄλαι αἱ οἰκίαι, συμβαίνει ἢ ὑποχώρησις τῶν θεμελίων μιᾶς ἐξ αὐτῶν νὰ παρασύρῃ καὶ τὰς ἄλλας, εἰς βαθμὸν, ὥστε ὀλόκληροὶ συνοικίαι νὰ παρουσιάζουν πολ- λάκις ὄψιν σειρὰν κεκλιμένων πύργων τῆς Πίσ- σης. Ἄλλου πάλιν τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιορίσῃ, τὸ μεταβάλλουν εἰς γρα- φικὰς ἀνὰ μέσῳ τῶν συνοικιῶν διώρυγας, ὁμοίας μὲ τὰς τῆς Βενετίας τοιαύτας.

— Χρησιμοποίησις τῶν στοιχείων.

Τὰ ἀγριώτερα τέλος ἐκ τῶν στοιχείων, τὸν ἀνε- μον καὶ τὸ νερὸ, ἢ ὀλλανδικὴ δραστηριότης τὰ μετέβαλεν εἰς πειθήνια καὶ πρώτιστα ὄργανα τῆς προόδου τῆς χώρας. Μὲ τὸν ἀνεμον, παραδείγμα- τος χάριν, θέτουν εἰς κίνησιν τοὺς ἀπειραριθμοὺς ἀνεμομύλους των, οἱ ὁποῖοι, ἐκτὸς τῆς γνωστῆς ὑπηρεσίας των διὰ τὸ ἄλεσμα τοῦ σίτου, κινοῦν ἀκαταπαύστως μηχανικὰ πριόνια, διαφόρους γεωρ- γικὰς καὶ ὑδραυλικὰς μηχανὰς πρὸς κατασκευὴν χάρτου καὶ ἄλλων βιομηχανικῶν προϊόντων. Μὲ τὸ νερὸ ἐξ ἄλλου τῶν περιορισθέντων ὀρητικῶν ποταμῶν, ποτίζονται αἱ ἀπέραντοι βοσκαὶ ἢ κιν- οῦνται ποικίλαι μηχαναὶ ἐργαστασίων.

Ἡ ἐνεργητικότης, ἄλλως τε, τῶν ὀλλανδῶν εἶναι πασίγνωστος καὶ ἐξ ἄλλων ἀρχαίων σημα- ντικῶν γεγονότων, διὰ τὴν καθόλου μάλιστα ὀφέ- λειαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ποῖος ἐκ τῆς ἱστορίας δὲν ἔμαθεν, ὅτι οἱ ὀλλανδοὶ, οἱ ἀτρόμητοι θαλασ- σοπόροι, δὲν διέπλευσαν πρῶτοι τοὺς ὄκεανούς, δὲν ἐπεσκέφθησαν πρῶτοι καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς πολιτικὰς χώρας, τὰς Ἰνδίας, δὲν ἴδρυσαν πρῶτοι ἀποικιακὰς κτήσεις, καὶ πρῶτοι δὲν ἠνοῖξαν τὰς ὁδοὺς τοῦ ἀποικιακοῦ ἐμπορίου; Μήπως ὀλιγωτέ- ρας μηχανικῆς ἀξίας εἶναι ὁ μέγας ἐπὶ τοῦ Σουϊ- δέρη κυματοθραύστης, μήκους χιλίων πεντακοσίων μέτρων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ καθέτως ἐπὶ τῆς παραλίας; Παραλλήλως καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἀπόστασιν εἶναι κατασκευασμένη ὠραία σιδηρὰ γέφυρα, μὲ δέκα τέσσαρα γιγάντια τόξα, πλάτους ἑκατὸν μέτρων ἕκαστον. Ἐπὶ τῆς γεφύ- ρας ταύτης ὑπάρχει καὶ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ. Τώρα, ἄλλοι τολμηροὶ μηχανικοὶ σχεδιάζουν τὴν ἀποξήρανσιν τῶν μεγάλων κόλπων τοῦ Σουϊδέρη.

— Κατὰ τῶν ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν.

Τὴν μανίαν τῆς ὀρητικότητος τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ἀτίμισσον τοῦ ρεύματος τῶν ποταμῶν οἱ ὀλλανδοὶ μετεχειρίσθησαν καὶ διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἐπιδρομῶν εἰς τὴν ὀλ- λανδίαν ἐχθρῶν, πρὸ πάντων τῶν ἰσπανῶν. Κατὰ σύστασιν τοῦ σώφρονος Γουλιέλμου τῆς Ὁράγγης, πρὸ πεντακοσίων περίπου ἐτῶν, τὰ ρεύματα τῶν ποταμῶν, διοχτευσθέντα κατὰ τῶν πολιορμητῶν

ἰσπανῶν, κατέπνιξαν αὐτούς, ὡς ἄλλοτε τοὺς Αἰ- γυπτίους εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Τοῦτο ἐπα- νελήφθη πολλάκις, μέχρις οὗτο ἢ ὀλλανδία, ἀπηλλάγη τελείως ἀπὸ τὰς ἰσπανικὰς ἐπιδρομὰς, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ μετὰ τὰς ὁποίας ὑπεγράφη ἢ γνωστὴ συνθήκη τῆς Βετοφαλίας.

Καὶ ἄλλα πολλὰ ἀτρομήτων ναυτικῶν ὀλλανδῶν ἠρωικὰ κατορθώματα κατὰ τῶν ἰσπανῶν εἶναι γνωστὰ εἰς τὴν ἱστορίαν. Ὁ Πέτρος Χέν, ἀπὸ ἀπλοῦς ναυτοπαις ἀναδειχθεὶς εἰς ναύαρχον, μὲ τὴν ἀφοβίαν του καὶ μόνην κατώρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἰσπανικῆς ναυαρχίδος, νὰ πυροπόλῃσῃ αὐτὴν καὶ ν' ἀρπάξῃ τὸ ταμεῖόν της, περιέχον δώδεκα ἑκατομμύρια φλωρίνια. Ὁ Βάν Ἐμεκερ, παρὰ τὸ Γιβραλτάρ, κατέστρεψε τὰς ὑπερτέρας ναυτικὰς δυνάμεις τῶν ἰσπανῶν. Ὁ Ρῆτορ ἐφθάσε μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ταμέσεως καὶ ἐπὶ πολὺ ἐπολιορκήσε τὸ Λονδίνον. Ὁ Τρόμπ, μετὰ τὴν τελείαν καταστροφὴν τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου, ἀναβὰς εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ ἰσοῦ τῆς ναυαρχίδος του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν πράγματι ἐσαρώθη ὁ ἐχθρός, κατέπεσεν εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ εἶρε τραγικὸν θάνατον.

— Φιλανθρωπία καὶ καθάρσις.

Δὲν ὑπάρχει λαὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν ὀλλανδικόν, ὁ ὁποῖος μὲ ἀφρασίωσιν νὰ παρέμεινεν εἰς τὰ πατρίδα του. Παρ' ὅλην τὴν ἐπὶ πάντων προόδον του, δὲν προήλλαξε καμμίαν ἐκ τῶν προγονικῶν του συνθητῶν. Ἀπὸ τὴν βασίλισσαν Βιλελμίναν, μέχρι τοῦ τελευταίου ἀσημάντου πολίτου, θὰ ἀπαν- τήσετε π. χ. τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα, ὁποῖον τὸ βλέ- πομεν παριστανόμενον εἰς ἀρχαίας εἰκόνας τοῦ Ράμπραν καὶ ἄλλων διασημῶν καλλιτεχνῶν. Ἡ ἱστορικὴ καθαρότης καὶ ἡ ἀγάπη των πρὸς τὰ ἄνθη ἀπαντᾷ μέχρι σήμερον εἰς ὅλας τὰς οἰκογε- νίας τῆς ὀλλανδίας. Εἰς αὐτοὺς ἀπαντᾷ προσέτι ἢ ἀγάπη εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν λεπτοῦφάντων δαντελλῶν καὶ ἢ ἀξιοζήλων οἰκιακῆ των οἰκονο- μία. Τέλος, εἶναι ἕνας πρότυπος καθ' ὅλα λαός, διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἔκτακτα προτερήματά του.

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ

Μάρτιος πιά! Στὰ πέρατα τῆς γῆς ἔς ἀκουσθῇ,
π' ἀρχίζει ἢ ὄμορφ' ἀνοίξει, ἀρχίζει καλοκαίρι,
κι' ἂν εἶναι πάντ' ἀχώριστος ἀπ' τὴν σαρακοστή,
κάποτε φέρνει Πασχαλιὰ καὶ δάφνινο ξερτέρι.

Ὁ ναῦτης πάνω στὸ κουπὶ γλυκὸ τραγοῦδι ἀρχίζει,
πρᾶσινομένο τὸ βοννὸ ἔχει κοπάδια σὰν ἀφρό,
κι' ἂν κατσουφιᾶζῃ κάποτε, κι' ἂν κάποτε χιονίζῃ,
μῖο' σιῆς καλὲς τῆς μέρες του γιὰ τὴν χαρὰ θὰ βροῦ.

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὸ φαρμάκι, ποῦ μὲ χέρια μὲ κερῆς ἀφροπλασμένα,
ὡς στὴν ὄστρη τὸ πίνω καὶ πικρὴ σταλαμματαί,
μὲ χαμόγελο στὰ χεῖλη, μὲ τὸ νοῦ τραλλὸ γιὰ σένα
καὶ μ' ὀλόχαρη ματιά!

Δός μου κι' ἄλλο! Σὲ λατρύω, θὰ τὸ πῶς χωρὶς μιλιὰ
ἢ ζωὴ ποῦ μὲ γυρῶνεις, ἦτανε, ξανθὴ, δική σου,
μὲ τὴν χάρισαν μιὰ μέρα τὰ γλυκὰ σου τὰ φιλιὰ
πάρ' τὴν, ἀφου' θέλεις, πῖσω.

Κι' ἂν τὰ μάτια μου κλαμμένα διῆς στὴν ὄρα τὴ
[στρεφῆ μου,
μὴ θαρρεῖς πῶς ἢ ψυχὴ μου γιὰ τὴν τύχη της ποιεῖ
κλαίω ποῦ καρδιὰ δὲ θάβρω; ἄλλα σὰν τὴ δική μου
καὶ θὰ μείνεις ὀρφανή.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του «'Απ' Όλα»

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ ΜΑΣ



ΠΡΟΦΥΛΑΤΤΕΤΕ ΤΟΥΣ ΠΝΕΥΜΟΝΑΣ ΣΑΣ

Και ζηλότυπος.

«Θά θεωρώ ως ιδανικήν σύζυγον κόρην, ης γά είναι ευαίδης τῷ πρόσωπον, μέ σῶμα μετρίου ἀναστήματος, κανονικόν καί οὐχί πολυσαρκιον.

»Ως πρὸς τὴν ὑγείαν, γά εἶναι τελεία, γά μὴ εἶναι νευροπαθὴς καί γά μὴ ἀπειλῆται ἀπὸ κληρονομικὴν τινα πῆθσιν.

»Νά κατάγεται ἀπὸ εὐτορον καί εὐρημον οἰκογένειαν, γά εἶναι σεμνή καί γά ἔχη τύχαι τοῦλάχιστον προκαταρκτικῆς παιδείας, εἰ δυνατόν δέ, γά γνωρίζη καί μουσικήν. Νά ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα καί ἡ περιβολή της γά εἶναι πάντοτε κοσμία καί καθαρά. Νά μὴ εἶναι γρινιάρη καί γά μὴ ἀγαπᾷ τὴν κερατοειδή. Νά εἶναι καλαίσθητος, γά φροντίζη, ὡς καθε οἰκιακόν σκεῦος καί ἐπιπλον εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀουμάζουσιν θέσιν του καί ἐν γένει γά εἶναι καθ' ἑαυτὴν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως κυρία τοῦ σπιτιοῦ της. Νά εἶναι τρυφερά, περιποιητικὴ καί πάντοτε εὐλαβητὴ πρὸς τὸν σύζυγον της, οὕτως, ὥστε γά κυριαρχῆ πάντοτε τῆς κορδίας του, καί ὀλίγον γά... τὸν ζηλοτυπῆ. Νά ἐπιδοκῆ τὴν ἀριμονικὴν συμβίωσιν, γά εἶναι ὑποχωρητικὴ, ὅταν βλέπῃ τὸν ἄνδρα της εἰς παροξυσμὸν θυμοῦ καί ἐξίτην τὴν στιγμὴν γά μὴ ἀντιλέγη ποτέ. Ἐπειδὴ λαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός καί ἀντιπροσωπεύει καί τὴν τιμὴν ἐκείνου, ἡ τιμὴ τῆς γυναικὸς ὀφείλει γά εἶναι βεβύτερον τῆς ζωῆς. Νά εἶναι ἀφασιωμένη εἰς τὸν ἄνδρα της καί τίποτε εἰς τὸν κόσμον γά μὴ κλονίζη τὴν πίσειν καί ἀφοσίωσίν της.

»Μέ τισαῦτα προσόντα τῆς γυναικὸς καί μέ ἀνάλογα τοῦ ἀνδρός, τί λέγετε, δασκινίς Ἰάνθη;

Μικροσιότης».

Εἰς ἀπογοητευμένους.

«Εὐχαριστῶν ἐν τῶν προτέρων διὰ τὴν καλὴν καί ὀφίλιμον ἐκδούλευσιν, ἡ παρέχετε εἰς τὴν κοινωσίαν μας, καί πρὸ πάντων εἰς ἡμᾶς τοὺς νέους, διὰ τοὺς ὁποίους τὸ ζήτημά της ἀποκαταστάσεως καταντᾷ γόρδιος δεσμὸς καί τὸ φόβητρον ἐκείνου νέου, σπεύδω γά ἐκφράσω καί τὴν ταπεινὴν μου γνώμην περὶ «ιδανικῆς συζύγου». Ὅσον ἀφορᾷ ἐμῆ, οὕτε εἰς τὸ χρέμα, οὕτε εἰς τὴν ὠριότητα, οὕτε εἰς τὸ δέληγτρο τῆς συζύγου εὐρίσκει τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀποκαταστάσεως ταῦτά εἰσι παροδικά. θέλω πρὸ παντός γά ἔχη καλὴν ἀνατροφὴν ἀπὸ τοὺς γονεῖς της οἱ ὅποιοι, διὰ γά τὴν δόσασιν, πρέπει οἱ ἴδιοι γά κατέχουν τισαῦτην, καί ἦν, δυστυχῶς, σήμερον, ὡς ἐν τῶν περιστάσεων τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ, ἀδυνατοῦσιν οἱ γονεῖς γά τὴν παρῆξαι, γά εἶναι σφραγισμὸς, φρόνιμος, μορφωμένη μὲν, ἀλλὰ γά μὴ γνωρίζη τρισσοῦτερον τοῦ ἀνδρός, γά ἀποφύγη, ὅσον τῆ εἶναι δυνατόν, τὸν σημερινὸν διαφθορὰ συρμόν, γά εἶναι οἰκονόμος, πιστὴ εἰς τὸν σύζυγον της, γά τὸν ἀγαπᾷ ἀληθινὰ καί γά γνωρίζη καί τὴν τέχνην τῆς μαγειρικῆς. Εἰς μίαν νέαν τισαῦτην προθύμως θά ἐδίδον τὴν καρδίαν μου, καί προθύμως καί ἀνευ ὄρων θά συνέδραον τὴν ζωὴν μου, ἀλλὰ δυστυχῶς, ναί, δυστυχῶς, σήμερον δυσκόλως εὐρίσκειται, διότι αἱ σημερινὰί νέαι ὁμοιάζουσι τὰ ὄρατα καί εὐαίδη ῥόδα, τὰ ὅποια κρύπτουσι τὰς ἀκάνθους των.

Παραπιδημῶν».

Χωρὶς προῖκα.

«Συνοπτικῶς σᾶς περιγράφω κάτωθι τὸ πῶς ἐνδραστεύομαι τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου: Νά εἶναι καλῶς μορφωμένη, γά γνωρίζη, ἐκτός τῆς μητρικῆς της, γλώσσης, καί δύο ἄλλας, γά ἔχη καλὰ προτερήματα, γά εἶναι ὑψηλὴ καί ξανθὴ, καί ἄς μὴ ἔχη προῖκα· τοῦτο δὲν μ' ἐνδιαφίρει, διότι ἡ μετοξὺ μας ἀγάπη καί ὁμόνοια θά εἶναι ἀνώτερον ἀπὸ τὴν προῖκα καί οὕτω θά ζήσωμεν εὐτυχεῖς.

Σ. Η. Σ.».

Ἴσως... ἀπαιτητικὸς καί λογικὸς.

«Εὐχαρίστως σπεῖδα, φιλότιμη Ἰάνθη, γά ἐκφέρω τὴν ἰδέαν μου ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅπερ ἐξεθέσασαι ἐν τῷ ἀγαπητῷ «'Απ' Όλα» ἀπὸ τινος.

»Διὰ τὰ σᾶς χαρακτηρίσω τὴν καθ' ἐμὲ ἰδανικὴν σύζυγον, θά περιορισθῶ εἰς τὰ οὐσιασδέστερα, διότι θεωρῶ ὅλας δευτερεῖον καί γαλοῖον τοῦ γά ἀπαιτητῆ τις τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του πλουσίαν ἢ βιοπολαίστεριαν, εὐπαρκτον ἢ ἰσχυρὴν, ξανθίαν ἢ μελαγχροινὴν. Μὴ δὲν ἐδιδάχθημεν ἐν τῇ πείρᾳ τὸ σητόν: «Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεῖται;» ἢ μὴ δὲν ἐγκωμιάσαν καί ἐξήμνησαν καταλλήλως τὴν κάθη μιά οἱ συγγραφεῖς ἢ ποιηταί;

»Τότε μόνον φαντάζομαι τὴν σύζυγον ἰδανικὴν, ὅταν ἐγὼ μὲν θά εἶμαι οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος. ἐκείνη δὲ θά εἶναι μικροτέρα ἐμοῦ κατὰ 5—8 ἔτη, ὑγιὴς τὸ σῶμα καί πνευματικῶς μορφωμένη, ἰκανὴ γά δάσκη ζῶν καί παιδαγωγῆσιν εἰς τὰ τέκνα της, ἴσα καταστήσῃ ταῦτα ἀντάξια τῆς μελλούσης κωνοτίας, ἐξουσιομένη εἰς τὰ οἰκιακὰ καθήκοντα, φιλόκαλος καί εὐλαβητὴς, πρόσχαρος καί φαιδρά, γά ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν, τὴν χαρὰν, τὴν ἐξοχὴν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μας, πρὸς ἡν προσεταιρίζεται, ὑπομονητικὴ δὲ καί πασηγορος ἐν τῇ δυστυχίᾳ. Πάντως δὲ γά μὴ εἶναι ἀπαιτητικὴ καί γά ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς μου.

»Μετὰ τισαῦτης μόνον νομίζω θά ἀποφασίσω γά ὑποδεθῶ τὸ δευτερον μέρος τῆς ζωῆς μου, τὸ ὅποιον, παραβάλλον μέ δευτέραν πρᾶξιν δρόματος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θά εἶναι μεστὸν καταγοητεύσεων.

Σ. Κ. Κ.»

Ἐξέλιξις ἰδεῶν.

«Ἄλλοτε τοῦ γὰ χρήματα οὕτε κἂν ἐσκεπτόμην, ὅταν μέ ἠρώτησαν ἂν ἤθελα συμβίαν ν' ἀποκτήσω, ἀπῆντησα, χωρὶς καλὰ τὸν νοῦ μου γά ἐρωτήσω, πῶς εἴμορρη καί ἀγαθὴν αὐτὴν ἐφανταζόμην.

Ἐπέρασε λίγος καιρὸς καί μέ ρωτήσαν ἄλλιν τοὺς εἶπα πῶς μιά εἴμορρη ἤθελα ν' ἀγαπήσω καί εἰς τὸν βίον μου μ' αὐτὴν ὅλον γά καρτερήσω. Προτίμησ' οὕτω πειδ καλὰ τοῦ ἔρατα τὴν ἀγκάλην.

Πειδ ἄστερα, σὺν σκέφθηκα πειδ ἔραμα γὰ χρέμα, εἶπα, πῶς μέ τὴν σύζυγον θέλω γά ἀπολαύσω καί προῖκα στρογγυλοῦτοικη, κ' ὡς που γά μῶ στο [μνήμα, εἶσι ὅλο γά σκέπτομαι ποτέ δὲν θά γά παύσω.

Γιατὶ τᾶρα κατάλαβα πῶς χρήματ' ὅταν ἔχης, γά γά βρῆς ἰδανικὴν ἐσὺ δὲν θά γά τρέχης, διότ' ἡ τσέπη σου βροντᾷ κ' ἰδανικὸν θά σ' ἔχουν κ' ὅλοι θά σέ ζητοῦν παντοῦ καί δι' ἐσὲ θά τρέχουν.

Κ. Τ.».

Νά εἶναι... Πατησιώτισσα.

«Δὲν θέλω νᾶν ἰδανικὴ τὴν θέλω μᾶλλον πρακτικὴ, γά κἀνὴ τὴν δουλειά της, γά κάθεται στ' αὐγά της...

Νᾶναι καλὴ νοικοκυρά, ἐμένανε γά καρτερὰ, γά γά περνοῦμε μιά χαρὰ καί νᾶχη ὅ,τι λαχταρᾷ!

Ἄς εἶναι λίγο σερπετῆ, ἄς εἶναι λίγο λίγ' ἀπ' ὅλα, ἄς εἶναι καί μαργιόλα...

Χάρι νᾶχη περίσσια, νᾶναι καί παλληκαρίσια... Ψυχὴ μου, στὰ Πατήσια κ' ὁ δρόμος πάει ἴσια!

Ἐνεῖνας κ' ἐγώ».

Οἱ πνεύμονες εἶναι τὸ ἐργαστήριον, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ φλεβικὸν μέλαν αἷμα ἀπαλλάσσεται, διὰ τῆς ἐπαφῆς τοῦ ἀέρος, πάντων τῶν περιττῶν στοιχείων καί μεταβάλλεται εἰς αἷμα ἀρτηριακόν, ἐρυθρόν, μέ ἀρκετὴν δόσιν ὀξυγόνου καί ζωτικόν. Ἀναπνεόμεν κατὰ μέσον ὄρον δωμαεῖ φορὰς κατὸ λαπτόν, καί ἐπειδὴ ἐκάστη εἰσπνοὴ εἰσάγει σχεδὸν ἡμισίαν λίτρον ἀέρος εἰς τοὺς πνεύμονας, εἰσπνεόμεν ἄρα καθ' ἐκάστην δέκα χιλιάδας λίτρος ἀέρος, οἵτινες τίθενται εἰς ἐπαφὴν πρὸς δωμαπέντε μέχρσι λίτρον αἵματος.

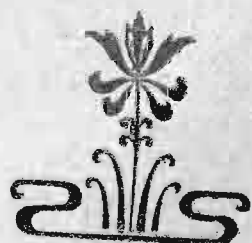
Ἄλλοτε, τὸν ὁποῖον εἰσπνεόμεν, εἰσέρχεται διὰ τῆς ρινὸς ἢ τοῦ στόματος, διὰ τοῦ φάρυγγος, τῆς τραχείας ἀρτηρίας καί φθάνει διὰ τῶν βρόγχων εἰς τοὺς πνεύμονας. Ὅταν διὰ τῆς συστολῆς τῶν ἀναπνευστικῶν μυῶν ἢ θωρακικῆ κοιλότης αὐξάνη, ὁ πνεῦμον διαστέλλεται καί ὁ ἀήρ εἰσέρχεται εἰς τὰς πνευμονικὰς κυψάλας. Ὅταν δὲ πάλιν οἱ ἀναπνευστικοὶ μῦς διαστέλλωνται, ἡ κοιλότης τοῦ θώρακος σμικρνεύεται καί οἱ πνεύμονες, ἐπαναρχόμενοι εἰς τὸν ὄγκον των, κεννοῦσι τὰς κυψάλας καί ἐκδιώκουσι τὸν ἀέρα. Αὕτη εἶναι ἡ μηχανικὴ λειτουργία τῶν πνευμόνων· καθ' αὐτὴν τελεῖται καί ἡ ἀποκάθαρσις τοῦ αἵματος. Εἰς τὰς λεπτάς παρειὰς τῶν κυψάλων φθίνει διὰ διαφόρων αἰμοφόρων ἀγγείων τὸ φλεβικὸν αἷμα. Ὁ ἀήρ δά, ὁ εἰσαγόμενος εἰς τὰς κυψάλας, ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ αἵματος τούτου, ἐφ' οὗ ἀπιδίεται τὴν ἀπαιτουμένην ποσότητα τοῦ ὀξυγόνου· δι' αὐτοῦ τὸ αἷμα ἀπαλλάσσεται τῶν δηλητηριωδῶν οὐσιῶν, τὰς ὁποίας, λόγῳ τῆς καύσεως, περικλείει καί διὰ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος τὸ ὅποιον διὰ τῆς ἐκπνοῆς ἐξέρχεται.

Ἐξ ὅλων τούτων εἶναι προδήλος ἡ ἀξία τῆς λειτουργίας ταύτης τῶν πνευμόνων. Κάθε βλάβη αὐτῶν καί ἐκάστη παρακώλυσις τῆς λειτουργίας ταύτης, ἐστὶ καί ἐπ' ἐλάχιστον, ἐπιφέρει πολλὰς σοβαρὰς διαταραχὰς εἰς ὅλον τὸν ὀργανισμὸν καί οὐχί σπανίως ἀνάγει νὸς ἰσχυροῦς.

Ἄς προφυλάττωμεν τοὺς πνεύμονάς μας μέ τὴν μεγαλειότεραν προφύλαξιν. Εἶναι ὄργανα εὐαίσθητα, δι' αὐτὸ καί ἡ φύσις τὰ περιώρισεν ἐνεὸς ἰσχυρῶς περικλειστέου θώρακος. Οἱ πνεύμονες πρέπει γά μὴ ἐκτίθενται εἰς τὸ ψῦχος, τὸ ρεῦμα, τὸ ὅποιον κτυπᾷ τὴν ράχιν ἢ τὸ στήθος, ἐπιδρᾷ πάντοτε ἐπιβλαβῶς ἐπὶ τῶν πνευμόνων, τῶν ὁποίων ἡ λειτουργία εὐθὺς χαλαροῦται. Αἱ πνευμονίαι, αἱ βρογχίτιδες, αἱ βρογχοπνευμονίαι, αἱ πλευρίτιδες εἶναι νοσήματα, γά ὅποια ἔχουν ὡς ἀφορμὴν τὴν εἰς τὸ ψῦχος ἐκθεσιν τῶν πολυτιμῶν τούτων ὀργάνων τῆς ζωῆς.

Ἐξ ἄλλου πρέπει γά φροντίζωμεν καί περὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἀναπνευόμενου ἀέρος. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο, τὸ ὅποιον καλοῦμεν ν' ἀποκαθάρη τὸ αἷμά μας, πρέπει αὐτὸ καθ' ἐαυτὸ γά εἶναι καθαρὸν καί μέ ἀγνὰ συστατικὰ· δι' αὐτὸ ἀποφεύγετε τὸν μολυσμένον ἀέρα, τὸν περιορισμένον ἀπὸ παντοίας ἀναθυμιάσεως, τὸν περιορισμένον τῶν κλεισμένων δωμάτων καί τὸν ὑγρὸν.

Ἄλλ' ἀπαιτεῖται καί τι ἔτερον ἀκόμη: εἰμπορεῖ οἱ πνεύμονες γά διατηρῶνται καλῶς, ὁ ἀήρ γά εἶναι καθαρὸς καί ὁμοῦς ἡ λειτουργία των γά μὴ εἶναι πλήρης. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς ἐν σύνθημα ἐλάττωμα. Εἶναι παρατηρητέον, ὅτι ὀλίγοι γνωρίζουν ν' ἀναπνεύουν κανονικῶς καί ὡς πρέπει. Περὶ αὐτοῦ ὁμοῦ θά ὁμιλήσωμεν ἄλλοτε.





συνέχεια από σελ. 262

Ἡ κόρη παρατήρησε τὸν νέον ἐπὶ ἓν δευτερόλεπτον μὲ τὰ ἔκφραστακὰ τῆς μάτια, τὰ ὁποῖα ὁ δὺων ἥλιος καθίστα πλέον ἰόχροα καὶ σοβαρά. Μὲ τὸ βλέμμα τῆς ἐκεῖνο τοῦ ἔδειξεν, ὅτι ἦτο εἰλικρινῆς τὴν στιγμήν ταύτην τῆς ὁμολογίας.

Τότε ὁ νέος ἀνεστῆναξεν ἐξ ἀνακουφίσεως καὶ ὁ βραχίον του ἐξ ἐνστικτοῦ ἐπεζήτησε τὸν τῆς νεάνιδος.

Ὁ βραχίον τῆς Μαρίκας δὲν ἀπεμακρύνθη, δὲν ἀπέφυγε τὸν ἰδικόν του· ἦτο ἡ ἐπίδρασις τῆς ἔρασμαίας γαλήνης, ἡ ὁποία τοὺς περιβάλλεν; ὠφείλετο εἰς ἄλλην ἀφορμὴν; Ἡ νεαρὰ κόρη εὗρισκε τὸν Κυπριανὸν τὴν στιγμήν ἐκείνην ὀλιγώτερον ἀντιπαθητικόν.

Ὅχι, δὲν θὰ τὸν ἐλησμόνει, καὶ ἴσως, ἀναπολοῦσα αὐτόν, θὰ ἐνεθυμῆτο ταυτοχρόνως καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν χελιδόνων, αἱ ὁποῖαι ἐπήγαιναν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ νέου ἡλίου, τῆς εὐτυχίας, τοῦ ἔρωτος.

Διὰ τὴν Μαρίκαν ποῦ εὗρισκοντο τὰ πράγματα ταῦτα: εὐτυχία ἥλιος, ἔρωτος, εἰμὴ εἰς τὴν χώραν ἐκείνην; Ποῖος ἄλλος θὰ τῆς τὰ παρείχεν, ἐκτὸς τοῦ νέου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εὗρισκετο τὴν στιγμήν αὐτὴν εἰς τὸ πλευρόν της; Ἐὰν δὲν ἐνυμφεύετο εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, θὰ ἔμενε προφανῶς καταδικασμένη εἰς διηνεκὴ πτωχείαν, διότι ἡ ἑγωῖστρία μάμμη τῆς δὲν συνήνου νὰ προικίσῃ τὴν ἑγγονὴν της, εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μείνῃ πλησίον της. Πτωχὴ δέ, τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν; . . . Ἐἶχεν ἤδη ἡ κόρη πολλὴν πείραν, ὥστε νὰ μὴ ἀγνοῇ, ὅτι ἡ εὐτυχία καὶ ἡ πτωχεία δὲν εἶναι φυτὰ, ποῦ φέρονται πλάγι-πλάγι.

Ἀναμφιβόλως ἡ Μαρίκα ἦτο ὠραία, ἀλλ' ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ ὄραιότης μόνον, ἀνευ σταθερῶν εἰσοδημάτων, δὲν δελεάζει πλέον τοὺς νέους τῶν μεγαλοπόλεων.

Ὁ βραχίον τῆς Μαρίκας ἦτο πολὺ κοντὰ πρὸς τὸν βραχίονα τοῦ Κυπριανοῦ καὶ ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ του μικρὰ θερμότης ἐγεννᾶτο, ἣτις διεχύνετο βαθμηδὸν καὶ ἔφθανεν ἴσως μέχρι τῆς καρδίας.

Ἦ ὦρα ἦτο γλυκντάτη, τὸ περιβάλλον τόσον θελκτικόν! Μία γλυκερὰ χορδὴ ἤρχισε νὰ δονῆται ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Μαρίκας ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ τοπίου ἐκείνου. Ἀόριστοι δὲ φωναί, τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν ἀκούσει ἡ κόρη, ἔφθανον μέχρι τῆς ψυχῆς της. Αἱ φωναὶ αὗται ἔλεγον πρὸς αὐτὴν:

— Ἴδου ἡ χώρα τοῦ πατρός σου, Μαρίκα, Ἴδου ἡ γενέτειρά σου· ἐδῶ ἡ ζωὴ εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι καλλιτέρα, παρὰ εἰς τὴν τυχούσαν μεγαλοπόλιν. Ἐδῶ εὗρισκεται ἡ εὐτυχία σου· μὴ τὴν ζητεῖς ἄλλου. Εἶσαι βεβαία, ὅτι ἀλλεχοῦ θὰ εὖρης εὐτυχίαν μεγαλειότεραν, ζωηροτέραν, πλέον διαρκῆ; Εἶχες ὄνειρευθῆ σύζυγον ἄλλον, περισσότερον ὅμοιον πρὸς τὸν συμπαθῆ χορτοκόπον τῆς ἄλλοτε. Τί μὲ τοῦτο; Ποῖα γυναῖκα ἐνυμφεύθη ποτὲ τὸν ἄνδρα τῶν ὄνειρων της, ἡ ποῖος σύζυγος ἀπετέλεσε τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ ἰδανικοῦ ἐκάστης γυναικός; Ἐξ ἄλλου, τίς οἶδεν; ἴσως ὁ μικρὸς αὐτὸς χορτοκόπος . . .

Ἄλλ' ἡ Μαρίκα δὲν ἤκουε πλέον τὰς φωνὰς ἐκείνας. Ὁ βραχίον τοῦ Κυπριανοῦ τὴν ἔσφιγγε περισσότερον καὶ μία φωνή, ἄλλη πλέον αὐτῆ, τῆς ἐπιθύρισε γλυκὰ:

— Σὰς ἀγαπῶ!

Ἡ Μαρίκα ἐκλείσε τὰ μάτια καὶ προσεπάθητε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις της. Γύρω της αἱ χελιδόνες ἐπέτων φεύγουσαι, καὶ ἐπέτων τόσον πλησίον της, ὥστε πολλάκις τῆς ἀνέμιζον τὴν κόμην.

— Σὰς ἀγαπῶ, σὰς ἀγαπῶ! ἐπανελάμβανεν ὁ Κυπριανὸς μὲ θλιβερόν τόνον. Καὶ ὅμως σεῖς δὲν μ' ἀγαπᾶτε.

Ἡ κόρη μὲ χαμηλὴν φωνὴν τοῦ ἀπήντησε:

— Ἀλλὰ πῶς; σὰς ἀγαπῶ!

— Ὡ! ἀλήθεια;

— Ἀληθῶς!

— Καὶ θὰ σὰς ἐπανίδω;

— Ἀναμφιβόλως.

— Πότε;

— Ἀλλὰ κατὰ τὸ Πάσχα ἴσως, κατόπιν εἰς τὰς προσεχεῖς διακοπὰς καὶ κατόπιν πάντοτε, ἂν θέλετε.

— Πάντοτε; εἶπετε πάντοτε; Ὡ! πόσον ἐπεθύμουν, Μαρίκα!

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἐπιθύρισε, χωρὶς ν' ἀγνοῇ τί αὐταὶ αἱ δύο βραχεῖαι λέξεις ἠδύναντο νὰ περικλείωσιν.

Ἡ κόρη ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς· ὁ ἥλιος εἶχε δύσει. Ὁ ποταμὸς ἐκύλιε σιγαλὰ τὰ νερά του. Τί γλυκὸ φθινόπωρον! Ἐν τούτοις αἱ χελιδόνες ἐξηκολούθουν νὰ πετώσι, φεύγουσαι τὰ πρῶτα ψύχη καὶ διευθυνόμεναι πρὸς τὸν ἥλιον, πρὸς τὴν θερμότητα, πρὸς τὸ φῶς.

9. — Ἀπὸ τὸν οἶκον τῶν τρελλῶν.

« Ἀγαπημένη μου μητερούλα,

» Ἄν ἤμουν σπῆτι μας σήμερον, θὰ ἐπήγαινα νὰ ἴδω τὴν μεγάλην τριανταφυλλιά μας, ἡ ὁποία κάμνει τόσον ὠραία τριαντάφυλλα καὶ τὰ διατηρεῖ ἕως σιὰς ἀρχῆς τοῦ χειμῶνος. Θὰ ἐπήγαινα λοιπὸν εἰς τὴν τριανταφυλλιά ἐκείνη, διὰ νὰ κόψω τὸ καλλίτερον καὶ μεγαλειότερον τριαντάφυλλον, ὅπως σοῦ τὸ προσφέρω διὰ τὴν ἑορτὴν σου.

» Ἐφέτος ὅμως δὲν εἶμαι κοντὰ σου, καὶ τὸ ρόδον αὐτὸ θὰ τὸ κόψῃ καὶ θὰ σοῦ τὸ προσφέρῃ κάποιος ἄλλος. Μὴ μὲ ξεχνᾶς, καλὴ μου μητερούλα, καὶ ἔσο βεβαία, ὅτι ὁ Βερτρᾶνδος σου προσεύχεται διαρκῶς ὑπὲρ σοῦ.

» Ἐδῶ, εἰς τὸν οἶκον, ποῦ μένω ἀπὸ τριῶν μηνῶν, ὑπάρχει ἓνας μέγας κήπος μὲ δένδρα, τὰ ὁποῖα εἶναι σχεδὸν τόσον μεγάλα; καθὼς τὸ μεγαλειότερό μας πεῦκο· ἀλλ' ἐδῶ αἱ τριανταφυλλιαὶ δὲν ἔχουν πλέον ρόδα ἀπὸ πολλοῦ, καὶ ἐκεῖνο, ποῦ εἴμπορῶ μόνον νὰ σοῦ ἐσοκλείσω εἰς τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην διὰ σέ, εἶναι ἓνα κίτρινον φύλλον λεύκης, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἐπάνω μου μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀέρος.

» Μοῦ ἐζητήσατε, μητέρα, νὰ σὰς περιγράψω πῶς εἶναι ὁ οἶκος, εἰς τὸν ὁποῖον μένω· θὰ προσπαθῆσω νὰ τὸ κάμω, ὅπως εἴμπορῶ καλλιτέρα.

» Ὁ οἶκος αὐτὸς εἶναι πολὺ μέγας, ἀλλὰ καὶ παλαιὸν οἰκοδόμημα. Ἐχομεν ἐδῶ τόσα ποντίκια, ὅσα σπῆτι μας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς τοῦ καλαμποκιοῦ. Εἴμεθα πλησίον τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, πολλάκις δὲ ἀκούω νὰ φθάνῃ μέχρις ἡμῶν τὸ σύριγμα τῆς ἀμαξοστοιχίας. Τὸ σπῆτι αὐτὸ ὅμως χωρίζεται ἀπὸ τὸν δρόμον μὲ μίαν πολὺν εὐρύχωρον αὐλὴν, ποῦ ἔχει πολὺ ὑψηλοὺς τοίχους. Ἡ αὐλὴ ἔχει δύο θύρας. Ἡ μία, ἡ μεγάλη, εἶναι διὰ τοὺς τρελλοὺς, ποῦ ἔρχονται μὲ ἁμάξι· αὐτοὶ εἶναι οἱ σοβαροί, οἱ επικίνδυνοι τρελλοί. Ἡ ἄλλη θύρα εἶναι προωρισμένη δι' ὅσους ἔρχονται μὲ τὰ πόδια· ἀπὸ αὐτὴν εἰσῆλθον ἐγὼ.

» Βλέπεις, μητερούλα μου, μὲ τί λεπτομερείας σοῦ ὀμιλῶ δι' ὅλα αὐτά. Μὴ λυπεῖσαι, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων . . .

» Εἰς τὴν αὐλὴν, μεταξὺ τῶν δύο ἐξωτερικῶν θυρῶν, ὑπάρχει ἓνα μικρὸ φυλακεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον μένει ὁ φύλαξ. Ὁ φύλαξ αὐτὸς εἶναι εἰς ρωμαλέος ἀνὴρ. Ὅλοι, ἄλλως τε, ἐδῶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ φροντιστηρίου εἶναι ρωμαλέοι καὶ ἔχουν δυνατὰ χέρια· ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆς, μητέρα, αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας.

» Ὁ ἐξάδελφος τοῦ πατρός μου, ὁ ἰατρός, εἶναι φίλος τοῦ διευθυντοῦ καὶ μὲ συνέστησεν εἰς αὐτόν. Φαίνεται, ὅτι ἔχουν πολὺ καλὴν ἰδέαν διὰ τὴν τρέλλαν μου, διότι μὲ φέρονται μὲ πολλὴν εὐγένειαν. Ἄλλ' ὅλοι οἱ τρελλοί, ποῦ διατῶνται ἐδῶ, δὲν εἴμπορῶν νὰ τὸ καυχηθῶσιν. Ἐξ ὅσων ὑπάρχουν ἐδῶ, οἱ περισσότεροι δὲν εἶναι διόλου προσηνεῖς οὔτε ἡσυχιοὶ· βλέπουν ποῦ τοὺς πηγαίνουν, διαμαρτύρονται καὶ φωνάζουν, μερικοὶ δ' ἐξ αὐτῶν καὶ ἀνθίστανται. Τότε ὅμως ἀρχίζουν οἱ γρόνθοι τῶν φυλάκων νὰ ἐνεργῶσι.

» Μὴ φοβεῖσθε διόλου, μητέρα, ἐγὼ δὲν ἔπαιθα τίποτε. Οὐδέποτε ἐδῶ μ' ἐκακοποίησαν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ στέλλουν νὰ κάμω ντούς, ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει μᾶλλον διὰ τὸν τύπον. Ἐπειτὰ μ' ἀφίνουν ἐλεύθερον νὰ κάμω σχεδὸν ὅ,τι θέλω. Περιπατῶ εἰς τὸν κήπον, κατόπιν ἐπισκέπτομαι τὴν βιβλιοθήκην τοῦ σιδηροδρομικοῦ. Ὡ! τί βιβλιοθήκη! δὲν περῶ ἡμέρα χωρὶς νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, καὶ μάλιστα μένω πολλὰς ὥρας εἰς τὸ ἀναγνωστήριον. Ὁ κύριος διευθυντὴς μου ἔδωκε τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν, καὶ ἀναγινώσκω, ἀναγινώσκω μὲ ὄρεξιν . . . Ὅταν κάποιος μέρος βιβλίου μ' ἀρέσῃ, ὅταν μοῦ παρουσιάσῃ κάποιον ἐνδιαφέρον, τότε τὸ ἀναγινώσκω πολλὰς φορὰς καὶ τὸ μανθάνω ἀπὸ στήθους. Ἐως τώρα ἔμαθα ἀπ' ἔξω πολλὰς σελίδας ἀπὸ κατὶ μεγάλα σοβαρὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα σὶδὸ χωρὶς μας ἔχει μόνον ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου.

(ἀκολουθεῖ)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΑΚΙΩΜΕΝΟΙ

Μέσα στο κομψό σολόνι με τα βουσιανά βελουδένια παραπετάσματα, επάνω στα όποια γλιστρούσε το φως, που έχυναν τρία έμπούλ του ηλεκτρικού, εκαθότανε κ' οι δυο τους σκεπτικεί.

Εκείνος, ξαπλωμένος στο πράσινο διβάνι, φυλλομετρούσεν ένα ήμερολόγιον' εκείνη, καθισμένη μπροστά στο πιάνο, ξεφύλλιζε μια νότα.

Και την ήσυχια της κάμαρας δεν την διέκοπτε, παρά το ξερό τρίψιμο των φύλλων, που γύριζαν γρήγορα-γρήγορα και νευρικά τα δάκτυλά τους. Καθένας τους προσποιούτανε πως εύρισκε μεγάλο ενδιαφέρον στην ένασχόλησί του, πως ήτανε προσηλωμένος σ' εκείνο που κρατούσε, και όμως η ιδέες τους, σαν να της τραβούσε κάποιος μαγνήτης μυστικός, τραγουρίζανε στο ίδιο σημείο.

Ήταν κακιωμένοι.

Σάν θαά την ελάτρευαν εκείνος και σαν άγγελο τον αγαπούσαν αυτή, κανείς όμως από τους δυο αυτή τη στιγμή δεν έτολμούσε να πετάξη την παγωμένη προσοπίδα, που του φόρεσε το πείσμα, και να ζητήσει συγγνώμη για το σφάλμα του, γιατί κανείς δεν παραδεχότανε πως έφταιε.

Και η φιλοεικίης τους αυτές γενότανε κάθε μέρα για το παραμικρό πράγμα, για να δείξουν έπειτα πειθ θερμή την αγάπη τους, όπως τα μικρά συννεφάκια μας κρύβουν για μια στιγμή τον ήλιο, για να μας τον ξαναδώσουν πειθ λαμπρό και πειθ χρυσό κατόπιν.

Ένα άδέξιο κίνημα, μια φράσι, που έξεστομίζετο με άφέλεια, μια άπροσεξία της στιγμής, ένα χλιαρό σφίξιμο του χεριού, ήταν άρκετη άφορμή, για να τον κάνουν να καταιβάση τα μούτρα του, για να την αναγκάσουν να σσιφρώση τα ρόδινα χειλάκια της.

Εκείνο το βράδυ άγγησεν εκείνος να έλθη.

— Μά τί γένηκες άπόψε πάλιν; Με κάνεις να σκάσω περιμένοντάς σε. Γυρίζεις με τους φίλους σου και δεν σκέπτεσαι καθόλου πως σε περιμένω, καθόλου.

— Δεν ήμουν με φίλους... Πήγα...

— Σε κερμά φίλη τότε χωρίς άλλο...

Αυτό τον έπειράξε πολύ. Άφήκε τα χέρια της, που τα κρατούσε σφιχτά-σφιχτά μέσα στα δικά του, και έψιθύρισε παισιωμένος:

— Ναι... σε μια φίλη.

Ήταν άρκετο για να την κινή να μην έγγιση τίποτα στο τραπέζι και να άπαντά με μονοσύλλαβα σε κάθε τυπική του ερώτησι.

Έτσι προχωρούσαν η ώρα με το μονότονο τικ-τάκ του ρολογιού μέσα στη θερμή άτμόσφαιρα του σαλονιού.

Ο ένας περιμένε τον άλλον να μιλήση, κ' ένφ καθένας χωριστά άνυπομονούσε γι' αυτό, είχαν κλειστό το στόμα τώσην ώρα. Έξαφνα τα δάκτυλά της άρχισαν να τρέχουν επάνω στο πιάνο.

Εκείνος άφησε το βιβλίο και άρχισε να προσέχη.

Η τελευταίες νότες ξεψυχούσαν άκόμα μέσα στην κάμαρα.

Ήταν η ημέρα των γενεθλίων της.

Ήμερα των γενεθλίων της! και όμως ήσαν κακιωμένοι. Ένα παράπονο την έπνιγε. Άκούμβησε τους άγκωνας επάνω στο πιάνο κ' άρχισε να κλαίη.

Εκείνος έπλησίασε σιγά-σιγά. Έπιασε τ' όλο-ξανθο κεφάλι της και την έφίλησε. Σηκώθηκε σαν μαγνητισμένη, κρημάστηκε στο λαιμό του και με παιδικίσια άφέλεια ξαναρώτησε:

— Κακέ! Δέ θά μου πής λοιπόν που ήσουνε;

Έχαμογέλασε με καλωσύνη, έβγαλεν από την τώπη του ένα όμορφο μαργαριταρένιο περιδέριο και το πέρισσε στο λαιμό της.

— Νά! Γύριζε να βρω αυτό το μικρό δώρο γά σένα.

Τα δάκρυα — χαρής τώρα — πλημμυρήσανε πάλι το χαριτωμένο προσωπάκι της. Τον έφίλησε και έλε σαν παιδί:

— Άχ! συχώρεσέ με! Μά γιατί δεν μου τώλεγες τώσην ώρα;

ΣΤΑΒΙΟΣ

Με βαθύν πόνον ψυχής εκήδευον το Σάββατον οι συγγενείς, οι πολυπληθείς φίλοι, οι πατριώται του τόν Βασίλειον Ραπτόπουλον, και πάντες, ως εκ συνθήματος, εξεθειάζον τας άρετάς του άώρωως εις τόν τάφον κατερχομένου εξόχου Μαλακοπίτου.



Όλον τόν βίον του ο Βασίλειος Ραπτόπουλος διήγαγε μελετών, κατορθώσας ν' αναδειχθη άριστος μεσαιωνοδίφης και ιστορικός, πλουσίαν, παρά τους πόρους του, καταρτίσας βιβλιοθήκην.

Συζευχθείς την θυγατέρα του γνωστού έν τη χρηματαγορά μας κ. Χ' Γεωργίου Χ' Συμεωνίδου, συνέληξεν οικογένειαν, παράδειγμα γενόμενος τελείου καθ' όλα οικογενειάρχου.

Ός κοινοτικός παράγων, ως φίλος, πολύτιμος υπήρξε, μέχρι των τελευταίων ημερών του, παρά την κατατρύχουσαν αυτόν νόσον, άνενδότως και τελεσφόρος εργαζόμενος. Ός εκ του άδαμαντίνου χαρακτήρός του, πανταχού, έν τη Αύτ. Όθ. Τραπεζη, παρ' η ως ταμίας από δεκαετίας ειργάζετο, έν τω Έλλ. Φιολ. Συλλόγω, ως γραμματεός του άρχαιολ. τμήματος, εις πάντα κύκλον εύπραγίας τους φίλους η συνεργάτας του και θαυμαστάς ειχε.

Κοιμήθητι έν ειρήνη, Βασίλειε Ραπτόπουλε.

Τόν προορισμόν σου ως άνθρωπου επί της γής καθ' όλας τας εκφάνσεις της ζωής τελείως εξετέλεσας. Η μνήμη σου έσται αιώνια!

Μ. Σ.

Η κηδεία αυτού έγένητο συγκινητική και έν άκρη επιδητικότητι έν Κουσουντζουκίω. Της νεκρικής πομπής προέστατο ο θεοφιλ. έπίσκοπος κ. Κωνσ. Μεγγρέλης μεθ' όλου του πρεσβυτερίου της κοινότητος, συμμετασχόντες κατά την εκ του άρμενικού ναού διέλευσιν της εκποράς και του κλήρου αυτού εις ένδειξιν εκτιμήσεως προς τόν μεταστάντα και την οικογένειαν αυτού. Παρηκολούθησε πολυς εκλεκτός κόσμος εκ του έμπορικού κύκλου της πόλεώς μας και των συναδέλφων του. Κατά την περιφοράν του νεκρού όλα τα καταστήματα ήσαν κλειστά, κατά δε την κηδείαν ο ιερός ναός πενήμως διασκευασμένος. Επικήδειον, άριστα εξεικονίζοντα τόν πολύκλαυστον, εξεφώνησεν ο προεάρχων έπίσκοπος, επί του τάφου δε άπεχαιρέτησεν ευγλάττως αυτόν εκ μέρους των συμπαιριωτών του ο δικηγόρος κ. Άβροκ. Άβραμίδης. Διά θερμής συλλυπητηρίου έπιστολής συνελυπήθη την χίραν εκ μέρους του Έλλ. Φιολ. Συλλόγου το πρεσβείον αυτού.

Στεφάνους κατέθεσαν: Η βαρυνειθούσα σύζυγός του, η οικογένεια Χ' Γεωργίου Χ' Συμεωνίδου, οι κύριοι Χρήστος Χ' Γεωργίου και Χρήστος Λ. Χρηστιδης, η έφοροεπιτροπή της κοινότητος Κουσουντζουκίου, οι συνάδελφοί του υπάλληλοι της Αύτ. Όθωμ. Τραπεζής, και αι οικογένεια Κλ. Πολατίδου και Έμμ. Αναστασιάδου.

Το 'Ασ' Όλα, ούτινος και συνεργάτης διετέλεσεν ο άείμνηστος, λείθον επί του τάφου του θαλερόν δάκρυ, εύχεται αυτόν μεν την γην ελαφράν και την μνήμην άλλιστον, τη οικογενεία του δε την εξ ύψους παραμυθίαν.

Έλλην. Φιλολογικός Σύλλογος. — Τη αύριον Κυριακή, ώρσ 10 1/2 π. μ., γενήσεται συνεδρία του άρχαιολογικού τμήματος, καθ' ην ο Μέγας Χαρτοφύλαξ κ. Μ. Γ. Γεδεών ποιήσεται ανακοίνωσιν: «Περί της άρχαιοτέρας και της νεωτέρας των έν τη Πόλει μεσαιωνικών επιγραφών».

Μουσική πρόδος. — Κυριολεκτικώς εκπληξιν προύξηνσεν η πρόδος της υπό τόν κ. Άμοιράν γνωστής μαιδολινάτας, η όποία την παρελθούσαν Κυριακήν, εις την κινηματογραφικήν έσπερίδα της Άδελφότητος «Προόδου» των Τατάούλων, ένθουσιωδέστατα κατεχειροκροτήθη. Δεν ύπάρχει όμως κατάλληλος έκφρασις θαυμασμού διά τόν κ. Άμοιράν, όταν μόνος του επί μαιδολίνου άνέκρουσε μίαν θαυμασίαν caprice. Το μαιδολίνον, υπό τόν χειρισμόν του κ. Άμοιρά, μεταβάλλεται εις κάτι περιπαθές και μάγον. Αύτη ήτο η γενική όμολογία όλων των έν τη έσπερίδι παρευρεθέντων.

Σιδηρόδρομοι Άνατολής. — Η Διεύθυνσις των Σιδηροδρόμων της Άνατολής είναι άξία όμολογουμένως θερμών συγχαρητηρίων διά την μέριμναν, ην δεικνύει διά την άνεσιν και διευκόλυναν του δημοσίου. Ιδιαιτέρως εξάιρομεν την εύγενή συμπεριφοράν των υπαλλήλων της, και ιδίως την λεπτήν και φιλόφρονα περιποίησιν του εκ των πρωτοβαθμίων σταθμάρχου κ. Β. Χαβιάρο. — Κ. Μ.

Κινηματογράφοι. — Αμφιθέατρον. Πλουσιώτατον πρόγραμμα και την έβδομάδα ταύτην ταινία έκλεκται και επίκαιροι, δράματα μεγίστου ενδιαφέροντος και κομψοί εδφεύσταται. Η διεύθυνσις του κινηματογράφου τούτου, έπιθυμούσα, όπως εύαρσστήση την άφθόνως συρρέουσαν εις αυτό καλήν κοινωσίαν, συνάστησεν όρχήστραν εκ διαφόρων όργάνων, τελείως κατηρητισμένην, ητις παίξει έκλεκτά τεμάχια. Προτιμάτε τόν κινηματογράφον του Αμφιθεάτρον, διουι εξέχει πάντοτε το πρόγραμμά του. Οι άταγνώσταί μας έχουν έκπτώσιν 50 % άν παρουσιάσουν το εις την όπισθεν σελίδα δημοσιεύόμενον δελτίον.

Κοσμογράφος (πρόην Ίπποδρομιον). Πάντοτε ώραία και επίκαιροι ταινία. Άδρισμός, φωτισμός άπλετος η τελεία μουσική και η κομψότης της μεγάλης αίθούσης του τόν καθιστώσι πολυσύχναστον εκλεκτού κόσμου κέντρον. Είσοδος μόνον με 70 παρ.

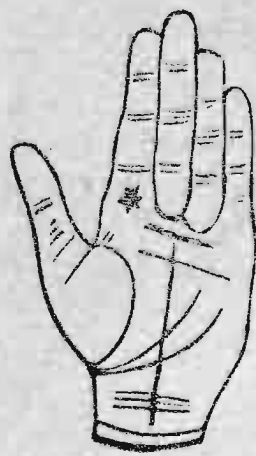
Ροαγιάλ. Η μεγάλη αίθουσα του Βαριετέ συγκεντρώνει καθ' εκάστην τόν καλόν κόσμον της πρωτευούσης, χάρις εις το έκλεκτόν του πρόγραμμα και την καλήν μουσικήν. Οι άναγνώσταί μας έχουν έκπτώσιν 50 % άν παρουσιάσουν το εις την όπισθεν σελίδα δημοσιεύόμενον δελτίον.

Τα καλλίτερα κρυσιά, τα εύγευστότερα ρακιά εις τας άποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

έν Γαλατζ, Φερμεντζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ



Ο ειδικός περί την χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' εκάστην εις την κατοικίαν του: Μπίγιουλον, Χαμάλ-μπασι, οδός Δάλια, Χαίρλη γάν, αριθμ. 11. Ο έπιστήμιον ούτος διά της χειρομαντικής του δυνάμειος κατορθώνει να εξακριβώση τα παρόντα, να προΐδη τα μέλλοντα και να μεταβάλη την τύχην των συμβουλευτομένων αυτών. Η χειρομαντία, η άρχαιοτάτη των έπιστημών, έπικυροϋνται από την ροήν των αιώνων. Προς διαπίστωση της ικανότητος του ως άνω χειρομάντου, άποταθήτε άπαξ προς αυτόν.

ΝΕΑ έμμεγής, γνωρίζουσα, εκτός της Έλληνικης, την Γαλλικήν, Διπλογραφίαν και Δακτυλογραφίαν, ζητεί θέσιν παρά τινι γραφείω η έμπορικώ καταστήματι. Πληροφορία παρ' ημίν

Μητρική συμβουλή.



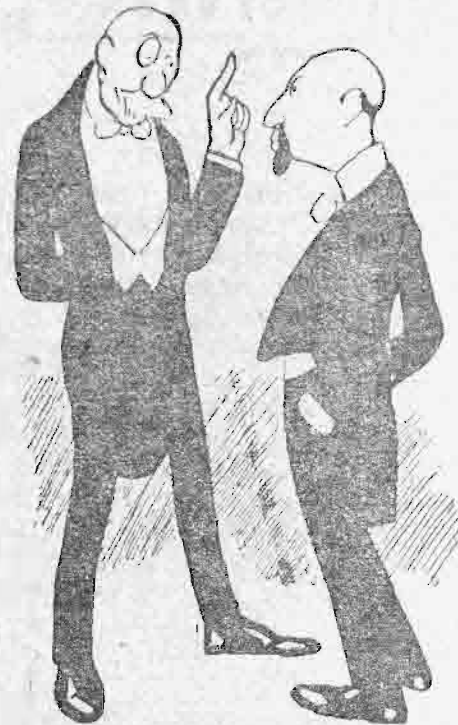
— Κορίτσια, κυττάξτε εκεί, που θα πάμε τώρα, να κάμετε της σοβαρές και της φρόνιμες. Έχετε καιρό να κάμετε τρέλλες, σαν πανδρευθήτε.

Ανάμνησις.



— Ανδρούλη μου, εκεί, που θα πάς, θα με θυμάσαι;
— Άκους εκεί; Θα σου γράφω κάθε μέρα.
— Θα προτιμούσα να μου έστελνες, τουλάχιστον, ένα περιδέριο.

Σκέψις.



— Ο άνδρας, φίλε μου, διά να ζήση εύτυχής, πρέπει να είναι έξυπνος, όσο είναι ελεύθερος, και από της ημέρας, που θα νυμφευθῆ, να γίνῃ βλάκας.

ΕΥΘΥΜΑ

Ἡ αἰτία.

— Εἰς αὐτὸ ἔδω τὸ βιβλίον ἔγραψεν νὰ εἶχεν ὑπογράψῃ ὁ συγγραφεὺς του, διὰ νὰ μὴ νομίσῃ κανεὶς, ὅτι προέρχεται ἀπὸ τυποκλοπίαν.
— Ὁ καυμένος δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ αὐτὸ εἶναι ἀγράμματος!

Ἀριστοκρατικότης.

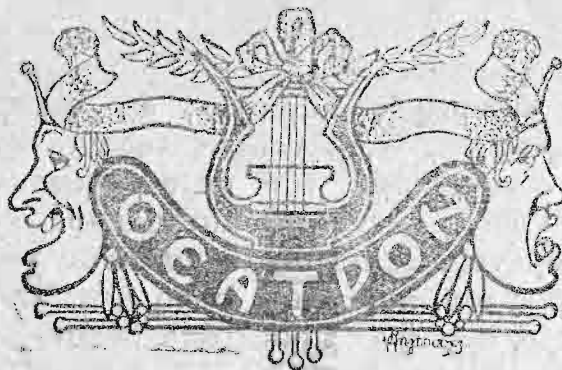
Ἀπὸ ἓνα γράμμα φοιτητοῦ πρὸς τὸν ἐπαρχιώτην πατέρα του:
— ... Μοῦ γράφετε, ὅτι θὰ ἔλθετε, διὰ νὰ με ἰδῆτε· ἀλλ' ἐάν τὴν ὥραν, ποῦ θὰ εἴσθε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔλθῃ κανεὶς συνάδελφός μου, τότε θὰ κάμετε ποῦ εἴσθε ὑποδηματοποιὸς καὶ ἤλθατε νὰ μοῦ πάρτετε μέτρο...

Αἰσιοδοξία.

— Δὲν ξεύρω διατί οἱ ἀπαισιόδοξοι καταφέρνουνται κατὰ τοῦ αἰῶνός μας. Διὰ τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι ὑπάρχουν τὰ ἄουλα, διὰ τοὺς ἐνδεεῖς τὰ συσσίτια, καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ὁ... πλοῦσιος γάμος.

Σκέψις ὑπηρετίας.

Ὅταν τὰ κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ ἐπαιζαν εἰς τὸ πιάνο κάτο-μαῖν:
— Τὴ κοιτῆ ποῦ ἤμουν νὰ νομίζω ποῦ ἤλθα σὲ πλοῦσιον σπίτι! ἔδω γιὰ οἰκονομία δὲν ἔχουν καὶ δεῦτερον πιάνο, μὰ παίζουν δυὸ-δυὸ μαζί.



Δύο ὑπερόχου πλοκῆς δράματα προβάλλονται τὴν ἐβδομὰδα ταύτην εἰς τὸν Κινηματογράφον τοῦ Ἀμφιθεάτρου. Τὸ ἐν:

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ

ἠλέκτριαι περὶ ἓνα ἀγνὸν ἔρωτα, εἰς τὸν ὁποῖον διακρίβει ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς καὶ ἡ λεπτιότης τῶν αἰσθημάτων μιὰς ἐγκαταληφθείσης κόρης. Εἰς τὸ ἄλλο:

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

διαλέμπει ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ἡ ὁποία διέρχεται ἀπὸ τόσας δοκιμασίας, τὰς ὁποίας ὁμοῦς ὑπερνικᾷ. Ἡ διάσημος καλλιτέχνης Ἐσπέρια, ἡ πρωταγωνιστοῦσα εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, παίζει μὲ ἀμύμητον τέχνην καὶ πάθος.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Δευτέρας τὸ Ἀμφιθέατρον ἐγκαινιάζει νῆαν περίοδον, καθ' ἣν θὰ προβληθοῦν αἱ μεγαλειότεραι καὶ καλλιτεχνικώτεραι ταινίαι τοῦ κόσμου. Ὡς πρῶτον ἔργον ἀναγγέλλεται:

Η ΚΑΜΠΙΡΙΑ

ταινία συγκλονήσασα ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Ὁ καλοσῶς οὗτος, μήκους 4.500 μέτρων καὶ 11 μερῶν, θὰ παίζεται ἀπὸ τῆς Δευτέρας ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ εἰς τὰς ἡμερίδας καὶ ἑσπερίδας—καὶ οὐχὶ ἀτελής, ὅπως ἐπαίχθη τελευταίως ἀλλαχοῦ—μὲ συνοδείαν μουσικῆς ἐπὶ τοῦτω γραφείσῃς ὑπὸ τοῦ συνθέτου τῆς «Καβαλερίας Ρομαντίκας», ἐκτελεσθεσομένης ὑπὸ πλήρουν ὀρχήστρας. Ἡ ΚΑΜΠΙΡΙΑ εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης, στοιχίσασα 1.300.000 φράγκα καὶ ἐμφυιάσθη τὸ πρῶτον ἀντὶ 800.000 μάρκων. Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς, ποῦ νὰ μὴ σπεύσῃ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν γλυκίαν μουσικὴν του.

Ἀντίστροφα.

Εἰς ἓν πρακτορεῖον γάμου:
— Μὰ αὐτὴ ἡ κόρη, ποῦ μοῦ προξενεύετε, δὲν ἔχει στήθος, ἀλλὰ καρπούρα.
— Μὰ δὲν ξεύρωτε, κύριε, οὗτις ὁ εἰκαστὸς αἰῶν ἀνέστρεψε τὰ πάντα;

Τὸν αἰῶνα.

Μία κυρία μεσηλιξ ἔρωτῆ ἓνα μικρὸν ποῖας ἡλικίας εἶναι.
— Εἶμαι δέκα χρόνων. Καὶ σεις, κυρία;
— Δὲν ἀνθυμοῦμαι τὸ ἔτος, ποῦ ἐγεννήθην. Καὶ ὁ μικρός;
— Εἰπέτε μας τουλάχιστον τὸν αἰῶνα.

Δίαιτα.

— Ὁ ἰατρός μοῦ συνέστησε νὰ τρώω ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.
— Καὶ ὧ; ποῦ αὐτὴ ἡ δίαιτα;
— Ὡς ποῦ ν' ἀποπληρώσω τὸν λογαριασμόν του.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων. Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν προπληρώνεται.
Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

Ὅλα Ὅλα

ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον ἔκπτωσην 50 0/0 εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Ὅλα Ὅλα

ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον ἔκπτωσην 50 0/0 εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ ΣΙΝΕΜΑ «ΡΟΑΓΙΑΔ» (Θέατρον Βασιλέ).

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνον κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀνααιμικοὺς. Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52